

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Raffles

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1041

DE ROODE DEUR.

20 cent

En daar waren nu die 4 mannen bijeen, nadat de zware deur achter hen was dichtgevallen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE ROODE DEUR.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

HET BOEVENCONCILIE.

Er ratelde een scherp schelletje ergens achter het donkere tooneel van de derderangs tingeltangel ergens aan het einde van een der schier eindelooze kaden van Chicago aan het Michigan-meer.

Het tooneel was niet zeer groot, niet zeer modern ingericht, en op het oogenblik, een kwartier voor de voorstelling was het bijna stikdonker, en men moest zich afvragen, hoe de oude tooneelknechts kans zagen, in die duisternis hun werk te doen, zonder onophoudelijk over een stuk decor of een in een hoekje fluisterende koriste te struikelen.

Terweerszijden van dat tooneel bevond zich een gang, even morsig en donker, en aan die beide gangen waren de kleedkamers gelegen, die van de hoofdpersonen het dichtst bij de manteaux, die van de minder grooten het dichtst bij het achterdoek.

Dan waren er achter dat doek ook nog twee kamers, bereikbaar langs een vrij steilen, houten trap en een in de lucht zwend gaande-

rijtje, maar die waren bestemd voor de werkelijke sterren, of althans voor de artisten, die als zoodanig beschouwd werden door den eigenaar en exploitant van het zaakje, mijnheer Carlos Bastia.

Die kamers, dikwijls ongebruikt, werden met een heiligen eerbied beschouwd door al degenen, die gelijkvloers moesten verblijven, en zij, die ze in bezit mochten nemen, plachten van die steile, wrakke oude trap af te dalen in de houding van een keizer, die zich genadig tot zijn volk begeeft.

Het huis waarin Bastia zijn zaak dreef, was zeker een van de oudste van heel Chicago en het bestond eigenlijk uit drie in den loop der tijden bijeengevoegde huizen.

In zeer veel landen zou de bouwpolitie waarschijnlijk — en dat niet zonder reden — bedenkingen hebben geopperd tegen de wijze, waarop de verbouwing had plaats gehad en een deel van de tusschenmuren vervangen was door gietijzeren draagkolommen, maar het verhaal

speelt nu eenmaal in Amerika, waar het geld een groote rol vervult, onder meer om lieden om te koopen, wier plicht het was toe te zien dat er niets geschiedde, waardoor de veiligheid in gevaar kon worden gebracht.

In ieder geval was er door het plaatsen van die ijzeren kolommen een vrij groote ruimte verkregen, die voor tweederden door de zaal, voor de toeschouwers bestemd werd ingenomen, en voor het andere derde deel, door het tooneel met de kleedkamers en de smalle ruimte voor het orkestje bestemd, bestaande uit een pianist, zoo oud, dat niemand zich kon herinneren hem niet te hebben gezien op die plek, voor de wrakke, rammelende piano, een fluitist met vettige, zwarte, artistieke lokken, een dikbuikig man, die uit alle macht op een saxofoon blies, en dan nog een kunstenaar, die het duurst betaald werd, en twintig dollar in de week verdiende, omdat hij de gave had, de kleine trom, de trompet, en de viool te kunnen bespelen, achtereenvolgens — maar als het bepaald moest ook tegelijkertijd.

De zaal bezat twee kellners, een buffetjufvrouw, die vijftig was en zich gedroeg als een bakvisch met de hulp van blond geverfde haren, een duur gebit, en kleurmiddelen, twee tooneelknechts, een regisseur, die tegelijkertijd eerste danser was en ook eerste komiek, acht revue-girls, en voor de rest het gebruikelijke revuepersoneel, dat ook in staat is om kleine stukjes te spelen.

Neen, het was stellig geen Broadwayzaak, die van mijnheer Bastia, maar zij was ruim-schoots voldoende voor de talloze varensgezellen, die dagen en wekenlang over het Groote Meer hadden gezworven, en na een vermoeiend vischseizoen hun geld kwamen verteren daar op de kade.

Lang voor de afschaffingswetten sterk werden verzacht, verkocht mijnheer Carlos Bastia onder het oog van een welwillende politie allerlei soorten alcohol, waaraan hij echter een deel van zijn gevaarlijken invloed had ontnomen, door ze met water te vermengen.

Er liepen over dezen Bastia trouwens geruchten, die een onderzoek vanwege de politie volkomen zouden hebben gewettigd — maar de commissaris van de wijk was een goed vriend van den Italiaan, en zoo gebeurde er natuurlijk niets.

Carlos Bastia smokkelde jaren door drank, kwam vroeg en laat in conflict met de arbeidswetten, liet kinderen onder de twaalf en zelfs onder de tien jaar optreden, gaf gelegenheid tot hazardspel en tot nog afkeurenswaardiger

dingen in zijn zaak, en dat alles maakte hem, zooals men kon verwachten, in een betrekkelijk korten tijd rijk.

Op het oogenblik dat het schrille belletje weerklonk, tot waarschuwing van het gezelschap, zat mijnheer Basta in een soort van kooi, en het is niet te verwonderen, dat hij juist op die plek meer dan ooit geleek op een grooten baviaan. Die kooi bevond zich naast het buffet, en een weinig hooger dan dit nuttige meubelstuk, zoodat hij van die plek niet alleen dit buffet, maar ook de geheele zaal gemakkelijk overzien kon.

Deze kooi was te bereiken door een deur, die uitkwam in wat mijnheer Bastia met aandachtelijke goedmoedigheid zijn huiskamer noemde, ofschoon hij er bijna nooit vertoefde en kind noch kraai op de wereld bezat, die die kamer inderdaad wat huiselijk zouden kunnen maken.

Men zal hieruit begrepen hebben dat dit vertrek veel hooger lag dan de toeschouwerszaal, maar dat was een gevolg van de zonderlinge bouw van de drie oude huizen, die bijeen waren getrokken.

Waarom die kooi echte, ijzeren tralies had, en er daardoor volmaakt uitzag als een hok in een dierentuin — dat heeft nooit iemand geweten of kunnen begrijpen. Een deel van het hek was draaibaar gemaakt, naar den kant van het buffet en in geval van nood kon dus mijnheer Bastia zijn kooi verlaten, en krachtig ingrijpen, als er soms eens ruzie mocht ontstaan, of een dronken varens-gast zich op weg begaf naar het tooneel, aangelokt door de bekoorlijkheid van een der revue-girls, zooals dat inderdaad reeds eenige malen geschied was.

De worsteling die dan meestal op dit ingrijpen volgde duurde nooit heel lang, want de heer Bastia had niet alleen het uiterlijk van een gorilla, maar ook de kracht van zulk een groote aap.

Hij had een zeer laag voorhoofd, dat zeer sterk helde, schitterende, dicht bijeenstaande gitzwarte oogjes, een platte neus, die tot overmaat van ramp ook nog was stukgeslagen door een kort aangebonden beroepsbokser, vier of vijf scheeve tanden en een zonderling, warrig, ook nog gitzwart en erg ouderwetsch ringbaardje, dat opkroop tot vlak onder zijn oogen, en alleen zijn dikke, altijd in beweging zijnde lippen vrijliet.

Hij liet nu zijn blikken eens over de zaal glijden, die reeds goed gevuld was, knorde tevreden, opende de deur achter zich, sloot ze met zorg weer, stak zijn beroemde huis-

kamer dwars over, en opende de tweede deur welke dit vertrek nog bezat. Hij kwam nu in een korte, smalle gang, verlicht met een zwak gloeilampje, zonder deuren, behalve een smal klapdeurtje, dat hem in de tamelijk breede gang bracht, die bij wijze van nooduitgang langs de geheele lengte van de toeschouwersruimte liep.

Hij behoefde deze gang slechts te volgen, om achter het tooneel te komen, waar op dat oogenblik een heidensch kabaal heerschte, dat echter als bij tooverslag zweeg, toen de eerste de beste figurant den geduchten chef in het oog kreeg.

Er werd een soort van sissend waarschuwingseinde doorgegeven, en eensklaps heerschte er orde, en hield iedereen zich althans, alsof hij vol ijver alleen maar aan zijn taak dacht.

Het werd plotseling zoo angstwekkend stil, dat men als het ware het pruimen van den ouden tooneelknecht kon hooren, die op zijn sloffen met vilten zolen onhoorbaar rondging, terwijl zijn collega halverwege een nijdingen vloek had afgebeten en ingeslikt.

Carlos Bastia lachte zelfvoldaan in zijn baard, terwijl zijn kleine oogjes tevreden twinkelden, en toen liep hij langzaam, na een blik op het tooneel te hebben geworpen, en een paar korte bevelen te hebben gegeven, naar een der voorste kamers aan de linkerzijde van het tooneel, waarin hij binnentrad.

De jonge vrouw die zich in de kamer bevond zei rustig:

— Doe asjeblief de deur dadelijk weer achter je dicht, Bastia. Het tocht hier als de hel! Wanneer zal je eindelijk die oude barak eens laten opblazen?

— Nooit, als ik er iets aan doen kan! antwoordde Bastia kalm. Hij is heel goed zooals zij nu is. Zou je niet wat voortmaken? De zaal zit al vol, en over tien minuten moet er begonnen worden. Je weet dat ik van orde houd.

— Als dat zoo is, waarom kom je dan hier en houd mij van mijn werk.

— Omdat ik met je te praten heb. Ga jij maar zitten en schmink je verder af. Ik zal wel spreken. Meer dan vijf minuten hoop ik niet nodig te hebben. Je bent nog al vlug van begrip Carla en ik hoop me duidelijk uit te drukken.

De jonge vrouw nam plaats op de matten stoel voor den spiegel met witgelakten rand, die op een kapstateltje steunde, nam hazepootje en poederdoos ter hand, en zei, met het gelaat dicht bij den spiegel, want Carla Lupez was een beetje bijziende, rustig:

— Steek maar van wal!

Bastia had den tweeden stoel genomen, dien het kleine vertrek rijk was, plaatste die dicht achter de jonge artiste, en zijn stem klonk veel zachter, bijna fluisterend toen hij begon:

— Je werkt nu bijna drie maanden bij mij, Carla, en je weet nu, dat ik gelukkig nog wel iets meer verdien dan alleen met het vertoonen van revue's waar ik zelf misselijk van wordt. En ik op mijn beurt heb bijtijds ingezien, dat jij nog iets meer en beters bent dan revue-commère. Wij weten nu wat wij beiden waard zijn, en samen hebben wij al een paar zaakjes opgeknapt, die de moeite waard waren!

Carla Lupez wendde haastig haar mooie hoofd om, met de pracht van natuurlijk krullend, blond haar, en vroeg een beetje verschrikt:

— Is er iets uitgelekt?

— Uitgelekt? herhaalde Bastia minachtend. Het mocht wat. Wat zou er kunnen uitlekken? Neen, in dat opzicht ben ik volmaakt gerust. Er is iets anders, wat me vrees aanjaagt, en niet mij alleen, maar ook de andere bestuurders van „De Gouden Lama”.

Hij keek even om naar de deur, liet zijn stem nog verder dalen en hernam:

— Er bestaat hier in Chicago een macht, waarnaast de onze in het niet schijnt te zinken, een macht, die ons vijandig is, en van zulk een, omvang, dat bijgeloovige lieden bijna aan iets bovennatuurlijks zouden denken. Ik zelf — al ben ik een Spanjaard — ik ben daar vrij van.

Carla keek heel even naar de bevende, dikke lippen en ze dacht het hare van die bewering.

Het hazepootje gleed vluchtig over haar gevulde wangen, toen Bastia doorging:

— Die macht is in handen van slechts een enkelen man, die hier nu pas eenige weken over het tentoonstellingsterrein rondwaart, die reeds geweldige schade heeft aangericht, die de arrestatie heeft veroorzaakt van een half dozijn onzer beste mannen, en die eenige andere heeft gedood. Ik spreek nog niet eens van het geld, dat die geheimzinnige tegenstander moet hebben buitgemaakt bij verschillende gelegenheden, die ik hier niet zal opsommen, want je kent ze evengoed als ik. Het laatste betrof die dikke ezel van een Bratschliff, den beroemden bariton! Ik zeg niet dat wij het op zijn geld voorzien hadden, maar intusschen is dat wandelende wijnavat met zijn kerkklokstem toch maar beroofd van een bedrag, dat wij zelf goed hadden kunnen gebruiken, en de dader is zonder eenig twijfel alweer die verdoemde vreemdeling, die zich hier te midden

van ons ophoudt, nu eens in deze, dan weer in gene vermomming, zonder dat wij hem nog hebben kunnen vatten. En het is nu zoo ver gekomen, dat ik niet eens mijn eigen personeel meer vertrouw, en er niet al te zeker van ben, of dat oude, pruimende varken van een Johnson niet die gevaarlijke schelm is, die ons in de wielen rijdt, ons het gras voor de voeten wegmaait en ons benadeelt op een wijze die mij wel eens doet verlangen zijn keel tusschen deze twee handen te mogen klemmen.

En terwijl hij dit zeide, hief Bastia twee handen op, die meer op klauwen geleken, en die lichtelijk beefden, ten bewijze, dat hun eigenaar bezeten was door een woede, die hij nauwelijks in toom wist te houden.

Even voer er een siddering door het slanke lichaam van de artiste, toen zij keek naar die verschrikkelijke moordenaarshanden, die zij zoo dikwijls vlak bij zich had gezien, maar nooit zonder een huivering van schrik en ontzag.

— Ik weet dat alles wel, zei ze zacht. Maar wat helpt ons die wetenschap? Wat kunnen we er tegen doen? Geweld helpt ons niets, want om dat te kunnen toepassen zouden we eerst moeten weten wie die man is, hoe hij heet, waar zijn woonplaats is — en wij weten niets, wij tasten in het duister, hij ontglipt ons — hij is als een schim.

— Maar luister, Carla, het mag dan een schim zijn, maar dan is het er een met mensche-

lijke hoedanigheden. Ik zou bijna durven zeggen dat ik weet wie die man is, maar voorloopig spreek ik dien naam niet uit — ik kan mij vergissen. In ieder geval staat het vast dat hij reeds herhaaldelijk den edelen, grootmoedigen onbaatzuchtigen ridder heeft uitgehangen, en daarop wil ik speculeeren, omdat het altijd mogelijk is, met list en langs een omweg te bereiken, wat met ruw geweld niet benaderd kan worden. En daarom juist ben ik hier bij je gekomen Carla. We hebben nog vijf minuten. Luister eens.

Hij trok zijn stoel nog wat dichtër bij dien van de jonge vrouw, boog zich dicht naar haar over, en vroeg op vertrouwelyken toon:

— Zou jij kans zien, met wat studie, al was het maar voor een week lang, voor een fatsoenlijke vrouw te spelen?

Carla dacht even na, en zei toen, in het minst niet beleedigd:

— Gemakkelijk zal het niet zijn — maar als het absoluut noodzakelijk is voor je plannen, ik kan het altijd probeeren. Waar gaat het eigenlijk om?

— Dat zal ik je uitleggen.

Hij stond op, was met een stap bij de deur, opende ze snel, keek in de gang en tusschen de coulissen, waarachter het koor reeds klaar stond, deed de deur weer dicht, en toen nam hij opnieuw plaats naast de artiste en begon op zacht fluisterende toon een gesprek met haar te voeren.

HOOFDSTUK II.

EEN KRANTENBERICHT.

— Maar het is pure krankzinnigheid! riep Charles Brand verontwaardigd uit, en hij keek John Raffles, die tegenover hem zat met een krant in zijn hand met diepe verontwaardiging aan.

— En waarom zou het krankzinnigheid zijn? vroeg Raffles rustig, Brand aanziende met zijn staalgrijze oogen.

— Waarom? De eene reden zou nog klemmender zijn dan de andere, ik heb er wel tien, maar ik kan hiermee volstaan, omdat die mij afdoende lijkt. Wij zijn hier in Chicago, een stad die ons volmaakt vreemd is, waar het op het oogenblik krioelt van allerlei gespuis, wij hebben toch waarlijk al genoeg te doen om onze eigen veiligheid te waarborgen, en ik kan niet inzien, waarom wij ons ook nog zouden belasten met het toezicht op de veiligheid van anderen.

— Ook niet als die andere een weerlooze, jonge vrouw is, Brand?

— Maar mijn hemel, wij kunnen immers op deze wijze wel aan den gang blijven, wierp Brand zijn beroemden vriend op een toon van wanhoop tegen. Het gaat om een geweldig groot bedrag, en als ik je goed heb begrepen, dan wil je je als een soort van borg voor die jonge dame stellen! Wacht eens, geef mij de krant eens, zoodat ik het nog eens rustig kan lezen, dat ellendige bericht, dat ons stellig al weer nieuwe moeilijkheden op de schouders zal schuiven, als ik er geen stokje voor steek.

Brand had het blad naar zich toe getrokken, zocht even en las toen met halfluide stem voor:

„De kidnappers staan voor niets!

Naar het schijnt is er geen grens aan aan de onbeschaamdheid en de wreede harteloosheid bij de heeren van dolk en browning. Gisteren heeft een jong meisje, Miss Mable Cartridge, de eenige steun van haar oude, gebrekkige moeder, langs een geheimzinnigen weg bericht gekregen, dat zij twintig duizend dollar gereed zal moeten houden, als losprijs voor haar eigen leven, en ook dat van haar moeder.

Geeft de jonge vrouw gevolg aan dezen

afschuwelijken eisch, dan derft zij daarmee het geheele bedrag van de erfenis, die haar nog geen week geleden ten deel viel van de zijde van haar oom, die zijn leven liet in den dienst van zijn vaderland. Het bedrag was bestemd, Mevrouw Cartridge een rustigen ouden dag te verschaffen en Miss Mabel in staat te stellen haar studiën te voltooien aan de Universiteit van Harvard. Het leidt geen twijfel of de bandieten waren van dit feit op de hoogte. In haar grooten angst heeft Miss Mabel de politie in den arm genomen, maar het is zeer de vraag of zij tenslotte niet zal toegeven aan de bandieten die het briefje schreven, waarschijnlijk twee in aantal. Dezer dagen zal de beslissing wel vallen, ofschoon de politie al het mogelijke zal doen, deze brutale afpersing te voorkomen, zonder het leven van het jonge meisje en haar moeder in de waagschaal te stellen.

Brand wierp het dagblad met een nijdig gebaar op tafel en bromde tusschen de tanden:

— Sentimenteele, overdreven rommel! Die „grijze moeder” maakt me onpasselijk. En dan die „dierbare oom”, die twintigduizend dollar naliet. Waarom belegt zoo’n schaap dat bedrag niet op de bank en bericht de bandieten dat ze er niet bij kan. Waarom heeft ze er niet dadelijk een flink huis van gekocht en het verhuurd?

— Brand, je opmerkingen doen niets meer ter zake. Ze herinneren mij aan wat de Duitschers Hintertreppengeist noemen. Wat komt het er nu op aan wat dat meisje had kunnen en moeten doen? Ze heeft het geld nu eenmaal contant geerfd, en ze staat op het punt dat geld meteen weer te verliezen.

— Maar wie zegt ons dat het waar is? verdedigde zich Brand, die niet losliet. Het is toch niet voldoende als het in een krant staat. Als wij onze neuzen moesten steken in alle dingen, alle leugens, die een krant ons opdischt, dan was ons bestaan geen oortje waard.

— Maar je bent er zelfs tegen, Brand, dat ik het ga onderzoeken.

— Natuurlijk ben ik er tegen! Het kan wel een valstrik zijn. Zooiets hebben wij al meer beleefd. De sentimenteele toon van dat stukje bevalt mij niets. Het is geen gebruik in Amerikaansche bladen zich aan lyriek te buiten te gaan. En als je dat zelf zult hebben ontdekt, dan is het misschien te laat. Ik geef je dus nogmaals den raad, Edward — in vollen ernst, laat die Mabel Cartridge haar eigen boontjes doppen. De term is misschien niet elegant, maar ze geeft duidelijk weer wat ik bedoel. Chicago is nooit bepaald een stil dorpje geweest, maar op het oogenblik is het een heksenketel, een broeinest van ongerechtigheden, met eenige duizenden bandieten meer binnen haar muren, dan zij er reeds bezat, en dit bericht staat me niet aan, het ziet er verdacht uit, het herinnert me aan een soortgelijke mededeeling, een paar jaren geleden, in een Engelsch blad gevonden, en die ons bijna den hals had gekost!

— Brand, het is niet onmogelijk dat je inderdaad de zaak juist inzielt — maar ook in dat geval zal ik me niet mogen laten weerhouden.

— Waarom niet?

— Omdat er een kans bestaat, en zelfs een vrij groote dat dit bericht de zuivere waarheid behelst. Geld hebben wij reeds hier voldoende buit gemaakt, in die kast daar ligt voor veertig duizend dollar aan juweelen...

— Die gedurende de eerste jaren toch onverkoopt zullen zijn! viel Brand hem schouderophalend in de rede.

— Dat mag zoo zijn — maar we hebben nog contanten genoeg. En het denkbeeld dat daar in dezelfde stad waar wij ons ophouden een jong meisje in doodsangst verkeert en geslingerd wordt tusschen de keuze, al haar geld te moeten afstaan, of haar leven te moeten geven — en dat van haar moeder, kan ik niet verdragen. Een onderzoek kan ik immers altijd instellen? En het is toch te dwaas aan te nemen dat dat meisje in het geheel niet bestaat.

— Ik zeg niet dat ze niet bestaat, gromde Brand, ik zeg alleen maar dat ze geen studente in de medicijnen zal zijn, dat ze geen „dierbare moeder” heeft, dat ze geen „jongmeisje” is, kortom, dat ze een platte bedriegster is, die aast op rijke, en dwaze lieden.

— Maar misschien kan mijn dwaasheid haar tot voordeel strekken, Brand, zeide Raffles zacht. Misschien staat ze werkelijk alleen en

verkeert ze werkelijk in doodsangst. Bedenk eens wat een bedrag van twintigduizend dollar is voor zulk een jong meisje.

Brand scheen nog eenmaal woedend te willen uitvallen, maar hij weerhield zich, vouwde de krant dicht, herwon zijn kalmte en zei met een strak gezicht:

— Het is goed. Je kunt op mijn hulp rekenen. Zoo zullen wij deze nieuwe krankzinnigheid toevoegen aan de lange lijst van soortgelijke daden van menschevriendheid, die voor zeker wel zes procent op een fatale mislukking zijn uitgelopen.

Er kwam iets van een glimlach om de lippen van Raffles toen hij zei:

— Is het percentage werkelijk niet hooger Brand? Als dat waar is, hebben wij dan wel recht tot klagen? Is het veel, wanneer ik van de honderd keeren zes malen te doen heb gekregen met ondankbaren, met onverschilligen, ja somtijds met schurken? Wel, je steekt mij met je opmerkingen een riem onder het hart, want gezien de menschelijke aard had ik het percentage veel hooger geraamd. Het verheugt mij dat je me wilt helpen en we gaan nu zoo spoedig mogelijk aan het werk!

— Daartoe zal het wel noodig zijn in de eerste plaats het adres van die — hoe heet onze heldin — van Mabel Cartridge uit te vinden! zeide Brand zonder een spoor van geestdrift.

— Dat zal de politie wel weten, of anders misschien de redactie van dit blad.

— Het is de Chicago Herald — Opbellen? vroeg Brand volkomen onverschillig.

— Ja, doe dat, dan zal ik de politie daarna eens om inlichtingen vragen!

— En zij zal zich haasten, je die inlichtingen te verstrekken, zeide Brand sarcastisch.

En met die woorden stond hij op, en liep op de telefoon toe.

Het gesprek tusschen de beide vrienden had plaats gegrepen in de eenvoudige ingerichte woonkamer in een klein buitenhuisje aan de uiterste grens van Chicago's Noordelijkste voorsteden, bespoeld door de golven van het groote Michiganmeer.

Raffles bevond zich thans met Brand en met James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, een drietal weken in Chicago, dat op dat tijdstip volkomen beheerscht werd door haar wereldtentoonstelling, grootscher van opzet dan eenige andere tentoonstelling ooit was geweest, zelfs in Amerika.

Hij had er gevaarvolle avonturen beleefd, hij had er strijd moeten voeren met de gevaarlijkste bandieten, maar niemand had er nog

eenig denkbeeld van waar zich ergens de man kon ophouden, die reeds onder verschillende gedaanten de overwinning had weten te behalen op het moordzieke gespuis.

Had het van Brand afgehangen, dan zou men reeds lang weer naar Londen zijn teruggekeerd, desnoods met achterlating van de snelle vlieg-machine, die zich op een zeshonderd mijlen afstand van deze woelige stad veilig bevond in een der schuren van een ouden boer, die Raffles in leven en dood was toegewijd. Maar Raffles dacht daar nog niet aan.

Hij had nog eenige rekeningen te vereffenen, en hij zou niet heengaan voor die betaald waren.

Nog wist niemand wie eigenlijk de geheimzinnige tegenstander was, die politie zoowel als benden bestreed, maar Brand was er vast van overtuigd, dat de bandieten niet stil zaten en in het geheim alles in het werk stelden, om zich te ontdoen van dien geduchten onbekenden, en felgehaten vijand.

Hij had nu de telefoon ter hand genomen zocht even in de gids en bevond dat de Herald maar een klein blaadje was, dat genoeg had aan twee telefoonlijnen. Hij kreeg gehoor, luisterde even, trok een bloknootje naar zich toe, schreef iets op, legde lusteloos de telefoon weer op den haak en zeide tot Raffles, die zich gereed maakte om uit te gaan, ofschoon het reeds laat in den avond was :

— Je hoeft je geen moeite meer te geven, ik heb het al. De Herald wist het adres. Hier is het, Washington Road 17.

Dat moet ook in een der voorsteden zijn, zeide Raffles nadenkend. Dat ziet er om te beginnen al erg betrouwbaar uit, vind je niet ?

— We zullen wel zien, gromde Brand. En bedenk wel — of dat bericht nu verzonnen is of niet blijft precies hetzelfde. Want als het wel waar is krijgen wij toch in elk geval met de bandieten te doen, die zich hun twintigduizend dollar niet zoo gemakkelijk laten afnemen. Zou er in heel Chicago wel een enkel man zijn te vinden, die zich zoo door zijn edelmoedigheid laat vervoeren als jij ?

— Als dat zoo is, Brand, dan zou ik het vreeselijk vinden ! zeide Raffles ernstig, maar ik ben overtuigd dat je je vergist. Er zijn gelukkig nog genoeg menschen, die bereid zijn, anderen bij te staan.

— Niet in deze tijden, niet voor zulke bedragen, en vooral niet in zulke steden, hield Brand koppig vol. Wilde je nu nog uitgaan ?

— Ik heb toch haar adres ?

— Wat, wilde je om elf uur in den avond

dat meisje nog gaan opzoeken ?

— Zij zal, waar het zulk een gewichtig zaak betreft, de klok wel buiten spel laten, Brand.

— Maar wat is eigenlijk je plan ? Welk doel streef je na ? Op welke wijze geloof je dat wij haar kunnen bijstaan ?

— Daarentrent weet ik nog niets bepaalds. Dat zal van de omstandigheden afhangen. Bijvoorbeeld van de ligging en de inrichting van haar woning. Het is misschien wel onmogelijk dat de bandieten hun bedreiging kunnen uitvoeren als zij maar rustig binnenshuis blijft en daartoe zou zij dus in staat moeten worden hersteld. Ook blijkt het uit dit bericht niet, waar en hoe zij haar geld bewaart.

— En als zij je hulp eens niet aanvaardt ? En mijn hemel — waarom zou zij dat eigenlijk doen ? Hoe langer ik er over nadenk, hoe dwazer ik het vind. Het meisje kent je volstrekt niet, ze heeft volstrekt geen reden om je vertrouwen, men zou eerder het tegendeel kunnen aannemen. Komaan, Edward laten wij onzen tijd toch niet verbeuzelen.

— Hier is je hoed, Brand, zeide Raffles, laconiek den jongen man een donkergrijze vilt-hoed toestekend. Ik meende dat de zaak nu was afgedaan.

Brand slaakte een diepe zucht, drukte zich den hoed op het hoofd, nam zijn regenjas over den arm, wierp een zwijgenden blik naar het plafond, als om den hemel tot getuige te roepen van zooveel buitensporigheid, en toen volgde hij Raffles, draaide het licht in de woonkamer uit, kwam in de halfdonkere vestibule, en toen wipte hij weg in de richting van zijn eigen slaapkamer.

— Wat ga je doen ? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig.

— Mij wapenen voor het bezoek aan dat onschuldige, uit een stuiversroman weggelopen jongemeisje !

En weg was Brand, om een oogenblik later weer te verschijnen, nog bezig om zijn kleine browning zoo onzichtbaar mogelijk weg te bergen in een expresselijk daarvoor gemaakte binnenzak van zijn colbert.

— En wapen jij je niet, Edward ? vroeg hij, toen Raffles zijn hand reeds op de knop van de deur had.

— Ik heb geen schietwapens, Brand, ik heb iets beters !

— Waar dan ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In mijn hoed, mijn waarde, in mijn hoed ! Willen wij gaan ?

— Nemen wij althans Henderson niet mee ?

vroeg Brand, Raffles bij den mouw terughoudend.

— Neen, James heeft een zeer zwaren dag achter den rug, en ik heb hem verlof gegeven, zich ter ruste te begeven.

— Geef mij dan nog een paar minuten, wat ik je verzoeken mag, zeide Brand, en hij was de huiskamer al weer binnen, knipte opnieuw het licht aan, scheurde een blaadje uit zijn opschrijfboekje, krabbelde er eenige woorden op, wipte vlug de trap op, die naar de eenige verdieping voerde, schoof het beschreven papiertje onder de kier van een deur, en kwam zich toen weer bij Raffles voegen, die eenigszins ongeduldig vroeg:

— Wat heb je uitgericht?

— O, niets van beteekenis: ik heb Henderson het adres van de bewuste dame opgegeven, — en dat van een betrouwbare begrafenisonderneming. Het komt mij voor dat hij zowel het eene, als het andere misschien noodig kan hebben. En nu ben ik tot je dienst!

Raffles had de schouders opgehaald en nu trok hij de buitendeur zachtjes in het slot. Het was stil en donker in deze nog nieuwe, voor een Amerikaansche stad ver uiteen gebouwde buurt.

De garage bevond zich vlak naast het kleine huisje, en Raffles opende daar de deur van, en nauwelijks een minuut later waren de beide mannen in den snellen wagen onderweg.

— Regelrecht het einde tegemoet, zooals Brand in zich zelf mompelde.

HOOFDSTUK III.

DE VAL.

De Washington Road, Raffles had dit goed onthouden, met zijn verwonderlijk topografisch geheugen, was een heel stille, en vrij slecht verlichte straat, in een der nieuwste voorsteden van Chicago.

Ofschoon een Amerikaan doortastend pleegt te zijn, en de uitbreiding van zijn steden op den voet pleegt te volgen, zoo was hier toch nog geen tramlijn aangelegd, en zelfs liep er nog geen bus.

Voorloopig waren de bewoners, die de wijk nog niet geheel vulden, genoodzaakt, op zijn minst tien minuten te loopen, om het beginpunt te kunnen bereiken van den electrischen trein, die hen tot in het hartje van Chicago zou brengen.

Er was een verlichting aangebracht, maar het was duidelijk te zien, dat die slechts als een voorloopige bedoeld was.

De bouwvorden was tamelijk grillig. Hier sloten de huizen dicht aaneen en vormden een onafgebroken rij onder een enkel dak — daar stonden zij schijnbaar onregelmatig door elkaar, van elkander gescheiden door kleine tuinen nog onbebouwd terrein of wel door een simpel grasveld.

Het leek een wijk te zijn voor kleine ambtenaars en goed verdienende werklieden.

Het was in deze wijk dat de auto van Raffles omstreeks middernacht ten slotte stilhield voor een huis aan de Washington Road 17.

— Zonderlinge tijd om een jongedame een bezoek te brengen, meende Brand die nog altijd in een zwart humeur was.

Raffles gaf niet eens antwoord, maar bekeek het huis nauwkeurig van top tot teen, dat in duisternis gehuld scheen te zijn, en nam de omgeving zeer aandachtig in zich op, met die grondigheid, die hem als het ware aangeboren was.

Er viel volstrekt niets verdachts te zien. Niemand bevond zich in de omgeving, de straat was breed en klaarblijkelijk zooeven voltooid. De wegbedekking was nog maar voorloopig en bestond uit vastgestampt grint. Aan noodmasten, op verren afstand van elkander waren electrische lampen opgehangen

onder kappen van melkglas, die maar juist genoeg licht verspreidden, om te beletten dat de voorbijganger in een of andere kuil duikelde, die de haastige stratenmakers en bouwers hadden achtergelaten.

Het huis lag afgezonderd van de andere. Er leunde een garage tegenaan, en van de voordeur zoowel als van den toegang tot die garage voerde een tegelpad naar het witgeschilderd hek, dat dus twee doorgangen had. In den voortuin was nog geen bloempje te zien, er groeide slechts gras en onkruid, en het was dus wel zeker dat de bewoners er nog zeer onlangs in waren getrokken.

Het koper aan de straatdeur blonk als goud en de gordijnen voor de ramen gelijkvloers schenen wel zoo pas te zijn opgehangen.

Op het witte hekje was een naam geschilderd.

Raffles, die was uitgestapt, liep op dat hekje toe, bukte zich en belichtte dien naam met het krachtig licht van zijn zaklantaren.

J.G. Cartridge, stond er te lezen.

Raffles kwam langzaam overeind en doofde zijn zaklamp.

Hij liep op den wagen toe, scheen daar een oogenblik in gedachten verzonken te zijn en toen hief hij eensklaps het hoofd op en zeide op zachten toon tot Brand:

— Sluit den wagen en den motor goed af. Maar laat de koplampen branden.

— Je wilt dus dat ik mee naar binnen ga?

— Maar Brand — ik kan toch geen seconde vermoeden, dat je dat niet zou doen, nu jezelf gezegd hebt, dat ik in een val loop, dat ik verraderlijk zal worden afgemaakt. Kun je daar dan zoo maar koelbloedig bij toezien?

Brand kreeg een kleur en hakte:

— De zaak is — ik hoopte dat je er al van af had gezien. Natuurlijk ga ik mee naar binnen. Maar zie je, ik geloof nu zelf dat ik sterk overdreven heb en dat mijn vrees ditmaal geen reden van bestaan heeft. Dit lijkt mij volstrekt niet de buurt om aanslagen te beramen en alles ziet er zoo vreedzaam, zoo burgerlijk uit.

Raffles gaf geen antwoord. Hij had het hekje reeds opengeduwed en was het smalle tegelpad ten einde geloopt.

Brand sloot de auto zorgvuldig, zoodat geen onbevoegden ermee konden wegrijden, en toen hij zich omwendde zag hij dat Raffles even terzijde van het pad was getreden, en blijkbaar door het raam naast de deur naar binnen trachtte te gluren.

Toen voegde hij zich bij Raffles en vroeg zacht.

— Zie je iets bizonders ?

— Ja, iets heel bizonders, antwoordde Raffles glimlachend. Vergis ik mij of heb ik je een browning bij je zien steken ?

— Neen, dat heb je goed gezien ! antwoordde Brand verbaasd. Maar je wilt toch zeker niet zeggen dat ik ze zal moeten gebruiken ? Dat zou wel het toppunt zijn.

— Men kan nooit weten ! antwoordde Raffles. Hij had de hand reeds naar de bel uitgestoken.

Maar voor hij het ivoren knopje indrukte, wendde hij zich tot Brand en zei, zacht maar nadrukkelijk :

— Luister eens, Brand. Als je hart je soms mocht dwingen om nu nog rechtsomkeert te maken....

Brand keek Raffles een oogenblik strak aan en trachtte te lezen wat er in zijn ziel omging, op dat onbewegelijke, door een verre lantaren ternauwernood verlichte gelaat.

Toen zeide hij kortaf :

— Nu geloof ik te weten, waaraan ik mij te houden heb. Het spijt mij dat je mij voor het lapje hebt gehouden, Edward. Natuurlijk ga ik mee naar binnen — met meer beslistheid dan ooit.

De duim van Raffles deed haar plicht, een fijn schelletje rinkelde daarbinnen achter de deur, er verriep een halve minuut, toen werd het licht, een schaduw werd zichtbaar achter het geribde matglas van de deur en toen werd die deur geopend door een bevallig jong meisje met korenblonde lokken, een gevuld gezichtje, dat echter ernstig en droevig stond, heel eenvoudig gekleed in een donkerbruin japonnetje met een kanten kraagje.

Brand zelf moest erkennen dat zij er uitzag om te stelen, en een heel goeden indruk maakte — tenzij zij een voortreffelijke tooneelspeelster was.

Niet zoodra had zij Raffles en Brand gezien, of zij slaakte een onderdrukte kreet van angst drukte de hand op het hart, begon te beven, en maakte een beweging of ze de deur weer wilde sluiten.

— Gij behoeft niet bevreesd te zijn, Miss

Cartridge, zeide Raffles vriendelijk. Wij zijn vrienden.

— Ik dacht — ik verwachtte een detective, die hier vannacht de wacht zou komen betrekken. Neem mij niet kwalijk — mijn zenuwen zijn in de war, ik ken U in het geheel niet. Wilt gij mij zeggen wat gij komt doen ? Middernacht heeft juist geslagen en ik verwachtte —

— Een detective, ik weet het, vulde Raffles glimlachend den zin aan. Wel heel laat, Mejuffrouw. De ontstentenis van een behoorlijk politiecordoon heeft mij wel eenigszins verbaasd. Dat ware toch zeker voorzigtiger geweest met het oog op het gevaar dat U bedreigt.

— Er moeten agenten in de buurt zijn mijnheer. Maar ze hebben zich goed verborgen. Hebt gij — weet gij van het gevaar dat mij bedreigt ? Maar wie zijt gij ?

— Wat komt mijn naam er op aan ? Laten we aannemen dat ik een zonderling ben. Een zonderling, die veel dagbladen leest, en dus ook het bericht in de Chicago Herald heeft gevonden, waarin van Uw rampzaligen toestand gewaagd wordt. Brand, doe die buitendeur eens achter je dicht. Het tocht hier.

Er was iets in de stem van Raffles, dat Brand onmiddellijk deed gehoorzamen.

Hij ging zelfs nog iets verder en schoof achter zijn rug, ruid kuchend om het geluid te overstemmen, den zwaren, koperen grendel in haar sponning.

Het jonge meisje had de beide handen gevouwen, in een gebaar van roerende onschuld, en hernam :

— Wilt gij, zijt gij gekomen om mij te helpen ? mijnheer ? Maar weet gij wel dat ieder die mij wil bijstaan zich in doodsgevaar begeeft ? Die afschuwelijke mannen deinzen voor niets terug. Ik sidder als ik denk aan het lot van mijn arme moeder. Als het mij alleen betrof, zou ik misschien weten te vluchten, ik zou wel iets kunnen bedenken, maar zij is oud, zij is een beetje gebrekkig ook, en ik kan haar toch niet aan haar lot overlaten. Misschien zouden de bandieten zich op een afschuwelijke wijze op haar wreken, als ik de vlucht nam met het geld. Wilt U niet binnenkomen ?

— Een oogenblikje nog, Mejuffrouw. Hebben de bandieten U persoonlijk reeds bedreigd ? Hebt gij ze gezien, gesproken ?

— Gesproken niet — gezien echter wel ! antwoordde het meisje huiverend. Ze zijn vanmiddag, daarop durf ik zweren, in een langzaam rijdende auto langs het huis gekomen. Ik stond toevallig voor een raam, zij zagen

mij en nooit zal ik de blik van bedreiging en van haat vergeten, die zij op mij wierpen. Vijf minuten later vond ik weer zoo'n vreeselijk briefje, dat een hunner, zonder dat ik iets gemerkt heb, onder de deurkier moet hebben geschoven. Wat moet ik toch doen? Ik weet het niet, ik weet het niet!

— Hebt gij dat briefje nog? vroeg Raffles, die zijn oogen niet van het arme kind had afgewend.

— Zeker heb ik dat bewaard! Wilt gij het zien? Volg mij dan! Ik weet niet hoe het komt, dat ik zulk een groot vertrouwen in U stel.

— Dat zal een soort instinct zijn, zeide Brand nuchter.

— Er gaat zooiets sterks, zooiets bemoedigends van U uit! hernam Mabel Cartridge. Maar ik kan mij nog steeds niet begrijpen, waarom een man, voor wien ik volkomen vreemd ben, belang in mij zou kunnen stellen! Gij — gij zijt toch niet van de politie?

— Dat ben ik niet, maar wat zou dat, als ik U zou kunnen helpen? zeide Raffles. Zeg mij nu eens eerlijk, zijt ge voornemens, aan de eischen der bandieten toe te geven of niet?

— Hoe kan ik dat? riep het meisje handenwringend. Hoe kan ik dat beetje geld uit handen geven, dat mij als het ware uit den Hemel in den schoot is gevallen, en dat mij in staat moet stellen, mijzelf en mijn moeder te onderhouden? O, ik kan het denkbeeld niet verdragen dat ik op die wijze van het geld zou moeten scheiden.

— Hebt gij het hier? vroeg Raffles.

— Hier in huis meent gij? Ja, mijnheer. Waar moest ik het anders bewaren? Ik heb het zoogoed ik kon weggestopt in een der kamers.... als gij mij even wilt volgen?

— Nog een oogenblikje! zeide Raffles weer, ik zou gaarne nog iets vragen, voordat ik U definitief mijn hulp aanbied. Mijn auto staat hier voor de deur. Niets zou eenvoudiger zijn, dan op dit oogenblik met Uw moeder en het geld het huis te verlaten. Zoudt gij daartoe bereid zijn?

Het meisje scheen een zwaren strijd met zich zelf te voeren.

Haar mooie, blauwe oogen dwaalden door de vestibule, aan welker wanden een paar etsen in smalle eikenhouten lijstjes waren opgehangen, en toen zeide zij:

— Ik zou niets liever willen dan onmiddellijk met U heengaan want ik vertrouw U en ik weet dat gij sterk zijt en dapper — maar het zou wel zwaar vallen, te scheiden van het

huis, waar ik zooveel jaren in vreugde en verdriet met moeder heb gewoond.

— Dat hekje is dan zeker pas geschilderd? vroeg Raffles beminlijk.

— Het hekje? Ja, dat is eergisteren op nieuw geschilderd —

— Overdreven! Het huis staat nauwelijks drie maanden, dat weet ik toevallig van den architect die het bouwde. U heeft ook zeker pas een groote schoonmaak gehad?

— Een groote — — — begon het meisje hakkend.

— Wel zeker! ging Raffles onverstoort voort. De gordijnen in Uw huiskamer zijn nog splinternieuw, al zijn ze ook een beetje tekort en het winkelprijsje zit nog in een der hoeken. Als je je verroert, jongedame zal ik geen seconden aarzelen je hier op deze plek neer te schieten.

De aanmaning kwam zoo onverwacht, dat de jonge vrouw er onder verbleekte en stokstijf bleef staan waar ze stond, met de steel van Raffles houten pijp tusschen haar vierde en vijfde rib.

In die houding, machteloos van woede en teleurstelling liet zij zich zonder een vinger te verroeren binden en knevelen door Brand, die dit werkje bliksemsnel en zonder noodelooze gebaren ten uitvoer placht te brengen. Raffles keek met over elkaar geslagen armen toe, de oogen half dichtgeknepen, en een vreemde glimlach om de dunne lippen.

Toen begon hij zachtjes te praten:

— Het is treurig om het te moeten zeggen, maar een gepast wantrouwen schijnt in de moderne wereld den mensch verder te brengen dan een blind vertrouwen. Ik kan niet zeggen, wat mij juist op het denkbeeld heeft gebracht dat hier bedrog in het spel was. Het is best mogelijk dat het kleine prijsje aan Uw gordijnen mij het eerst daarop bracht. Zoo zie je, juffertje, dat zijn maar onbeduidende kleinigheden, die de grootste gevolgen kunnen hebben, ja zelfs soms den loop van de wereldsgeschiedenis kunnen wijzigen, zooals ik U met voorbeelden zou kunnen aantoonen, als tijd en gelegenheid daartoe wat meer geschikt waren. Wij hebben thans echter ernstiger dingen te doen.

Brand had de vrouw nu volstrekt machteloos gemaakt. Een groote prop in haar mond maakte het haar volkomen onmogelijk eenig geluid uit te brengen. Haar handen waren op haar rug gebonden. Maar haar oogen leefden, en die keken Raffles aan met een uitdrukking van ziedende haat.

Raffles haalde de schouders op, trad op haar toe, zooals ze daar was neergezonken in een lage leunstoel, en zei spottend:

— Ja, ik ken die soort blikken! Zij beduiden weinig goeds voor dengeen, wien zij treffen.

Hij had zijn hand uitgestoken en zijn wijsvinger streek krachtig over het gelaat van de jonge vrouw.

— Goed geschminkt! prees hij. Ja, ik dacht al dat het verloop van de wenkbrauwen in natura eenigszins anders zou zijn. Bij U groeien zij boven den neuswortel samen, hetgeen wijst op een zeldzame wreedheid, — tenminste wanneer het voorkomt bij een vrouw. Die haren zijn tijdelijk weggeschoren, en dat verandert onmiddellijk de geheele uitdrukking van een gezicht als het Uwe. Die oogen kunnen ook onschuldig en engelachtig kijken, en ik heb zoo'n idee, dat ge veel waard zoudt zijn voor een filmregisseur, die zijn menschen goed weet uit te kiezen. De wangen hebben een fraai tintje, als van de benarde heldin uit een Engelsch, geïllustreerd tijdschrift, en ook de kleeren zijn erop berekend, den man die er in loopt, zand in de oogen te strooien. Ik heb respect voor den arbeid, die er aan U besteed is, en menig ander zou in de val zijn geloopt. Weet ge zeker, dat ze zich niet kan verroeren, amice?

— Niet zonder hulp.

— Doe dan die deur daar eens open, maar neem eerst dat kleine, stalen ding ter hand, waarover wij het zooeven gehad hebben.

Brand trok zijn browning, en deed voorzichtig de hem aangewezen deur open, die bleek te behooren tot een klein zijvertrek, hetzelfde, waar, voor het eenige raam, de verraderlijke gordijnen hingen. Het vertrekje was maar heel schaarsch gemeubeld, maar Brand merkte dadelijk de stevige sofa op, en zei, fluisterend:

— Hier kunnen wij haar wel opbergen, totdat de politie komt.

— De politie! herhaalde Raffles verwonderd. Wat hebben we daar mee te maken!

— Maar — moeten we dit schepsel dan niet in handen van de politie overleveren?

— Later — later mijn waarde. Vooral geen overhaasting. Wij zullen eerst dit huis eens onderzoeken, want wie weet vinden we er de twintigduizend dollar wel in — of meer.

— Ben je gek geworden! fluisterde Brand angstig. Het huis moet toch vol boeven zitten, medeplichtigen van de vrouw, die wachten op het oogenblik dat zij je heeft kunnen meetronen!

— We zijn allebei gewapend, en wij kunnen hen overvallen! antwoordde Raffles koeltjes. En aarzel vooral niet om te schieten, want de dood van zulk een bandiet behoeft je niet meer te berouwen dan die van een konijn — en feitelijk minder, want een konijn is tenminste nog eetbaar. Vlug met de vrouw naar binnen, en bindt haar vast op de sofa. Haast je, er is niet veel tijd te verliezen.

Zonder veel omslag, ofschoon tegen zijn zin, nam Brand de vrouw in zijn armen, en droeg haar de duistere kamer binnen.

Met het touw, dat hem nog restte, bond hij de vrouw stevig vast aan het zware meubel, en nu kon hij op dit punt althans gerust zijn.

Hij overtuigde zich, dat het vertrekje maar een enkele deur had, die naar de vestibule, sloot ze, en voegde zich bij Raffles, die ongeduldig stond te wachten.

Hij had zijn hoed ter hand genomen, en scheen iets te bekijken, dat zich daarbinnen in den bol moest bevinden.

Hij zette het hoofddeksel weer op wenkte Brand bij zich, en ging met zijn zachte, onhoorbare schreden hem voor, een vrij helder verlichte gang in, die het huis in twee gelijke deelen scheen te verdeelen.

Links en rechts, vlak tegenover elkaar, bevonden zich eenige deuren.

En stellig moesten zich achter een van die deuren de kerels bevinden, onder aanvoering van Carlos Bastia, in afwachting dat zij zich op den man zouden werpen, wiens grootmoedigheid hem hier ten val zou brengen.

Geen geluid echter liet zich hooren. Alles bleef stil in het huis, Trouwens, zoo heel dicht bij konden de bandieten niet zijn, anders zouden zij toch stellig wel iets gehoord moeten hebben van de korte worsteling, die op de ontdekking van Raffles was gevolgd.

Deze lette zorgvuldig op zijn omgeving, en keek naar de onderzijde der deuren, of hij daar geen licht kon ontwaren.

Heel langzaam liepen zij door de gang, de beide mannen, op alles voorbereid.

En toen kwam er eensklaps aan alles een onverwacht einde.

Brand, die nauwelijks een meter achter Raffles liep, zag hoe deze plotseling de armen uitstreekte, en toen als in de aarde scheen te verdwijnen met een zoo groote snelheid, dat hij zelfs geen poging kon doen om hem vast te houden.

Het was maar een heel gewoon kelderluik, midden in de gang, dat zich daar eensklaps onder de voeten van Raffles had geopend,

Maar het was een luik, zoo goed verborgen, dat zelfs zijn scherp oog, niets bizonders had kunnen ontdekken.

Met een geheel onwillekeurig, onbestuurd gebaar, wierp Brand zich achteruit, en op hetzelfde oogenblik klapte het luik met een doffen slag weer dicht, die voortdreunde tot onder zijn voetzolen. Onder den gangvloer moest zich dus een ruimte bevinden, maar daaraan dacht Brand niet het eerst. Zijn hart bõnsde luid in zijn borst door de plotselinge angst en de schrik van die verdwijning.

Toen sprong hij vooruit en stampte vol woede en het gevaar niet achtend op den vloer, hij merkte dat onmiddellijk het luik weer be-

gon te bewegen, hij voelde dat hij viel, maar toen werd hij door zes, acht sterke handen aangegrepen, en zoo onverwachts achteruitgerukt en neergeworpen, dat hij zelfs geen gelegenheid kreeg gebruik te maken van „het stukje staal” waarvan Raffles gewag had gemaakt, nog geen vijf minuten geleden. Hij hoorde nog hoe een scherpe, spottende vrouwenstem dicht bij hem in de duisternis zei :

— Je dacht je werk zoo goed te doen, nietwaar, jij hond, maar je hebt ge vergist !

En toen wist, zag of voelde hij niets meer, want een slag met een zwaar voorwerp op zijn hoofd deed hem het bewustzijn verliezen.

HOOFDSTUK IV.

DE ROODE DEUR.

Wij weten dat Raffles geen wapens bij zich droeg, bij die gelegenheid, tenminste geen vuurwapens, en dat was misschien niet verstandig, want het waren maar drie mannen daar beneden, die hem als het ware opvingen, nog voor hij goed en wel den bodem bereikt had, van een killen, vochtigen kelder.

Die drie mannen hadden wel vuurwapens helaas, Raffles zag dat spoedig genoeg bij het vrij sterke licht van eenige lampen, die daar aan de wanden gloeiden, en omdat hij een man was, die zich onmiddellijk aan allerlei omstandigheden wist aan te passen, zeide hij rustig, zijn hoed afnemend en rondziende in den kleinen kring dreigende gezichten:

— Goeden avond! Neem mij niet kwalijk dat ik op deze ongewone wijze bij U binnendring, maar het was mijn bedoeling niet. Gij ziet mij geheel verlegen over mijn onbehoorlijk optreden.

Er was niemand van de drie mannen die sprak. Zij keken hem slechts aan, scherp, onderzoekend, en met hun wapens tot schieten gereed.

Toen hernam Raffles, even rustig, en met iets van verwondering in zijn stem:

— De heeren schieten niet onmiddellijk? Dat is zonderling! Maar het is misschien een goed teeken.

— Dat is niet zoo heelemaal onmogelijk! zeide nu een van de mannen grijnzend. Het zal wel van jezelf afhangen of je dezen nacht overleeft of niet.

— Aha — dat klinkt niet kwaad! zeide Raffles met een lichte buiging.

— Maar begin maar met je wapens af te geven: zei een andere van de drie mannen dreigend. En haal geen kunstjes uit, want wij hebben de opdracht, de zaak met onze propenschieters te beeindigen als je te lastig of gevaarlijk mocht worden.

„Dan moeten de heeren maar zelf mijn zakken doorzoeken, dat is het beste, zeide Raf-

fles gemoedelijk. Ik ben niet gewend om met bommen en revolvers te loopen, als ik een bezoek aan dames breng!

— Maar je hebt een vriend die het wel doet! zeide de eerste man niemand anders dan Carlos Bastia, met een sombere dreiging in zijn stem. Hebben we jullie nu werkelijk te pakken — ik ben er nieuwsgierig naar. Maar dat is een zaak die ik niet alleen heb uit te maken.

Dat is iets waarmee de heele „Gouden Lama” te doen heeft. Wel eens van gehoord nietwaar?

Bastia, die de vraag gesteld had, keek Raffles scherp aan, die bedaard ten antwoord gaf:

— Daarvan heeft iedereen wel eens gehoord, die kranten leest, en vooral Chicagosche kranten. Een bende stoutmoedige en schrandere schavuiten, als ik het wel heb. Zou mij dus werkelijk de onderscheiding te beurt zijn gevallen door een aantal leden van die bende te zijn overvallen?

— En ik zou durven zweren, dat hij het is, mompelde de tweede man; die manier om zich uit te drukken — die spotzucht — die hoogdravende taal, alsof je in een boek leest, dat doet alleen — jullie weten wel wie, en al blijven jullie het tegendeel volhouden, ik blijf erbij dat hij het is. En dan krijgen wij hem niet bij ons, al gingen jullie op je kop staan! Als jullie mijn raad volgen — maar dat doen jullie jammer genoeg nooit — dan jagen wij hem op deze zelfde plek een paar kogels door de hersens, dat is het beste.

— Jij bent altijd een man van overhaasting geweest, Arno! zeide Bastia scherp, en dikwijls heet die overhaasting van jou ons groot nadeel berokkend. We verliezen niets met te wachten. Ik wed dat hij graag met ons zal meedoen, als hij weet wie we zijn. En nu vooruit met hem, — als jullie zijn zakken hebt leeggehaald.

Twee vlugge en geoefende handen verdwe-

nen in de zakken van Raffles en haalden daaruit te voorschijn wat men zoo kan aantreffen in de zakken van een man van de wereld — een handvol papiergeld in een der broekzakken, een paar Yalesleutels, een zakmesje, een sigarettenetui, een geparfumeerde pochette, en dat was wel ongeveer alles. Het zakmesje was nauwelijks groot genoeg om de punt van een sigaar af te snijden, en het was het eenige wapen.

Bastia bromde iets onverstaanbaars na die onbeduidende vondst en zei ruw:

— Breng hem maar weg. En wat die andere kerel betreft die bij hem was — die moet maar zoolang hier worden vastgehouden. Jij gaat naar boven, Al Bronx en breng mijn bevel daar over. Laten ze hem stevig vastbinden, een man moet maar bij hem blijven, voor alle zekerheid. Het zal afhangen wat deze man doet of zegt, of die andere kan blijven leven of niet.

De derde bandiet, die tot dusverre nog geen woord gesproken had, knikte zwijgend en toen verwijderden zijn stappen zich in de duisternis van de groote kelder.

Het bleef vijf minuten volmaakt stil, twee revolverloopen bleven al dien tijd in de richting van Raffles hart wijzen, en toen keerde Al Bronx terug met de boodschap, dat „de ander” zoo hard op zijn kop was geslagen, dat hij voorloopig geen kwaad zou kunnen doen, maar dat men hem toch zou binden, en toen werd Raffles door de drie mannen omringd, en hij verliet den kelder langs een smalle, betonnen trap, altijd met die dreiging van de stalen loopen tusschen zijn ribben, en wel wetend dat iedere beweging die hij maakte het einde van alles kon beduiden.

Boven aan de trap bevond zich een sterke deur, die Al opende, eenvoudig door een knip terug te schuiven. En het bleek een heel eenvoudige achterdeur te zijn, uitkomend op een soort van achtertuin, kaal en boomloos echter, en door een lage heg gescheiden van een achterweg. Een van de bandieten sloot de deur met een steutel af en stak deze in de zak.

Daar stond een groote auto te wachten, en Raffles werd uitgenoodigd, er in te stappen. Hij kreeg links en rechts van zich een man met een revolver, en op een der voorbankjes nam Bastia zelf plaats, zoodanig dat hij Raffles voortdurend in het oog hield.

De man achter het stuur moest zijn instructie reeds hebben ontvangen, want hij bracht den grooten wagen onmiddellijk in beweging en een rit ving aan, die meer dan een half uur duurde.

Aan alle zijden waren de gordijnen neergelaten en Raffles kende Chicago niet zoo goed, dat hij kon bepalen, waar de auto zich bevond. Wel echter bemerkte hij aan zekere felle lichtschijnsels, dat men zich dicht bij de groote tentoonstelling moest bevinden.

Tenslotte hield de auto stil, en toen Raffles gedwongen werd om weer uit te stappen bevond hij zich in een morsige, donkere, met keien geplaveide straat. Minder dan ooit kon hij nu aan ontsnappen of aan verweer denken, want hij wist dat de minste verdachte beweging een van die drie brownings of misschien wel alle drie zou doen afgaan, in dit slop, waar de auto nauwelijks had kunnen passeeren, en waar geen macht ter wereld hem had kunnen bijstaan, want nergens zag hij een levend wezen.

Uit een zekere eigenaardige lucht, een mengsel van teer, goedkoope brandewijn, en touwwerk, sterke parfums, meende Raffles te kunnen afleiden, dat hij zich ergens aan de haven bevond, en wel in een van de plezierwijken, ten behoeve van het passagierende zeevolk.

Hij kreeg echter weinig tijd om hierover na te denken, want reeds werd hij voortgeduwd, een smalle deur binnen, waarboven een rood lantarentje gloeide.

Vluchtig had hij nog kunnen waarnemen, dat dat lampje een opschrift verlichtte, luidend: „Ingang Tooneel.”

Raffles was een man van zeer sterke intuïties. Menig ander, wellicht niet zoo moedig als hij zou juist van dit oogenblik gebruik hebben gemaakt om een poging tot ontvluchten te wagen, maar Raffles gevoelde als met een zesde zintuig, dat dit zijn onmiddellijken dood zou beteekenen. En daarom hield hij zich rustig, een betere gelegenheid afwachgend, en in zijn hart vurig wenschend dat Brand den dans zou ontspringen.

Niet zoodra was de smalle deur achter hen dichtgevallen, of twee van de mannen grepen Raffles bij den arm, links en rechts, terwijl de derde, Bastia, als een reusachtige aap, dreigend volgde, zonder zijn kleine, gitzwarte oogjes ook maar een seconde van Raffles af te houden.

De gang was spaarzaam verlicht, smal, morsig, en de eertijds witte muren waren bekrast met namen, teekeningen en heele volzinnen in minstens zeven talen.

En Raffles, aan wiens scherp oog slechts weinig ontging, begreep al spoedig uit den aard van die woorden en zinnen, dat hij zich

ergens in een derderangs theater moest bevinden.

Het duurde ook niet lang of de eigenaardige, voor een acteur onvergetelijke lucht van schmink en ether kwam Raffles in de neus, en hij wist dat hij goed geraden had. Men moest hier in de buurt zijn van slecht onderhouden, morsige, en weinig geluchte kleedkamers.

De voorstelling moest reeds afgeloopen zijn, want slechts nu en dan sloeg er een deur dicht, maar voor de rest was het stil.

Raffles merkte op dat men, nadat er een deur was geopend door een van zijn begeleiders, langs een klein tooneel liep, verlicht door een enkel, van politiewege voorgeschreven lantarentje en toen had men blijkbaar dit oord van vermaak voor goed achter den rug, want de lucht van goedkoope zeep, zweet, schmink en valsch haar verminderde en maakte plaats voor een eigenaardige, beklemmende aardlucht, zooals men die wel vindt in diepe kelders — en op kerkhoven.

De gang zette zich nog altijd voort, maar thans niet meer in een rechte lijn, en zij begon sterk te hellen. Zonder volmaakt duister te zijn, was zij toch zoo slecht verlicht, met behulp van een paar kaarslantarens op verren afstand van elkander opgehangen, dat Raffles ternauwernood de gezichten kon onderscheiden van de twee kerels, die hem zoo stevig vasthielden.

Voor zoover Raffles wist, had hij die twee mannen nooit van te voren gezien. Het gelaat van die groote gorilla achter hem echter kwam hem vaag bekend voor, al wilde het hem niet te binnen schieten, waar hij dat lage voorhoofd, die stompe neus, die kleine, wreede, gittige oogjes, die breede schouders en die verschrikkelijke handen vroeger had gezien.

Onder het voortloopen meende Raffles een dof, grommend geluid te hooren, dat eenigszins geleek op een verre branding, en hij meende de oorzaak van dat geluid ook dadelijk te kunnen vaststellen — het werd veroorzaakt door het slaan van golven tegen een kademuur, en hij moest zich dus dicht bij den oever van het Groote Meer bevinden.

Eens meende hij, dat men een zijgang passeerde, maar hij werd zoo vlug meegevoerd, dat hij daar niet zeker van was.

Plotseling stond het kleine groepje stil op een plek, die wat beter verlicht was, en die er zonderling genoeg uitzag als een soort van onderaardsch pleintje, zooals men dat wel in kolenmijnen aantreft, een verzamelpunt van

verschillende mijnschachten, waarin het laatste stukje steenkool is weggehakt. Ook leek het wel op een zeer laag kerkgewelf — en ook op een kerker in een heel oud slot. Niet minder dan vijf gangen kwamen hier samen op dat eigenaardige, ronde, overwelfde pleintje, wel zes meter hoog, en waar een mufte zurige lucht hing.

Raffles kon geen oogenblik twijfelen — hij bevond zich hier op een knooppunt van buiten dienst gestelde riooltunnels.

De tunnels hadden een ovale doorsnede, ze waren ongelijk van grootte en de grootste waren zoo hoog, dat zelfs een groot man er gemakkelijk zonder zich te moeten bukken in had kunnen loopen.

Toen Raffles omhoog keek, snel en ongemerkt, ontdekte hij het rond roestige, ijzeren luik, dat in vroegere jaren zeker dienst had gedaan om den beambte doorgang te verleen, die hier zijn werk moest verrichten.

Nog was duidelijk het overschot te zien van de ijzeren ladder, die vroeger van dat luik tot op den bodem reikte waarover de golven van het afvalwater in vroegeren tijd heenspoelden en zich een uitweg zochten tot in het Michiganmeer, ver buiten de stad.

Dat alles was nu buiten gebruik en Chicago bezat sedert jaren een heel wat beter en moderner rioolstelsel.

Er waren nog maar een paar sporten van dat laddertje over, de rest was verdwenen, door roest en ouderdom of opzettelijk weggebroken.

Het was op deze plek, dat een van de mannen, die Raffles vasthielden, zich omwendde en op gedempten toon vroeg:

— Waarheen, Bastia?

— De roode deur! antwoordde de Spanjaard kortaf, en na even te hebben nagedacht.

De tocht werd voortgezet, thans in een van de hoofdtunnels, vrij helder verlicht ditmaal met behulp van electrische gloeilampjes.

Maar zij waren daar nog slechts even binnen, of de kleine troep hield halt voor een vuurrood geschilderde deur, stevig met ijzer beslagen.

— Maak je bekend, Arno! beval Bastia ruw. En jij, wat jou betreft, man, verroer je niet, want ik heb nog altijd mijn browning op je gericht.

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden. Zijn aandacht was op iets anders gericht. Hij luisterde aandachtig toe, hoe Arno Podesta op een bepaalde, waarschijnlijk van te voren afgesproken wijze op de deur klopte.

Er klonken aan de andere zijde heel zwak

voetstappen, toen werd er in het zware paneel van de deur een luikje geopend, niet grooter dan een vuist en het sterke licht van een krachtige electrische lamp spoot naar buiten, en bestraalde zoekend en wantrouwend het gelaat van de mannen daarbuiten, die oogknipperend dat felle licht verdroegen.

Zonder dat er een woord was gesproken, werd dat luikje weer gesloten en toen ging de zware deur open met het knarsend geluid van een weinig gebruikt slot, dat waarschijnlijk nog geheel nieuw was.

En Raffles bevond zich in een ondergronds vertrek, dat stellig niet bij het oude rioolstelsel behoorde, want het was duidelijk te zien dat het nog nieuw was, en uit beton opgetrokken. Het zag er kaal, en in zijn kille helderheid ongewoon dreigend uit.

Het was een ruim vertrek, dat nog een tweede deur had, van een dofzwarte kleur, het was bijna overdadig verlicht door hoog tegen de zoldering hangende lampen van melkglas, en in het midden stonden een vrij groote tafel van zeer eenvoudigen vorm, zwaar en massief, en achter die tafel zaten drie mannen die daar onbeweeglijk hun sigaretten zaten te rooken, ieder met een flesch en een glas voor zich, ieder in smoking gekleed, en den zonderlingen indruk wekkend, alsof zij daar maar zoo aan een cafétafeltje zaten.

De middelste was een man van een jaar of dertig, met een smal, opvallend bleek en niet onknap gelaat, maar met een paar oogen, die getuigden van koele, vastberaden wreedheid, oogen die onmiddellijk zich op Raffles hechten, terwijl de hand waarin hij de sigaret vasthield langzaam daalde.

Hij bleef strak naar Raffles kijken, terwijl de kleine groep tot vlak voor de tafel naderde, achterover leunend in zijn gemakkelijke stoel, en toen begon hij te spreken met een harde, luide, eentonige stem:

— Dus toch geslaagd, Bastia? Ik dacht dat we vruchteloos zouden wachten. En waarom door de Roode Deur?

— Omdat ik niet geloof dat hij hier nog zal weggaan, chef, antwoordde Bastia afgemeten. Daarom heb ik de Roode Deur gekozen.

Hij wendde zijn gelaat langzaam naar Raffles en vervolgde, op ieder woord den nadruk leggende:

— Je hebt de Roode Deur immers goed gezien? Nu, wie daar binnengaat, die ziet het daglicht nooit terug.

— Laat dat maar aan mij over, Bastia, zeide de man met het bleek gezicht koeltjes.

Ik houd er niet van als iemand in mijn rechten poogt te treden. Ik ben nog altijd nummer één hier. Zoo, dit is dus de man, die de advertentie las, en erop reflecteerde, als ik mij zoo mag uitdrukken. Je hebt dus wel satisfactie gehad van je mooie stukje in de Chicago Herald, Jim! Het is wel makkelijk als men een dagbladredacteur onder zijn vrienden telt. Intusschen — het moet worden afgewacht of dit voldoende is, Bastia. Veronderstel eens dat doodeenvoudig een schatrijke Engelsman met het spelen onze arme belaagde Mabel ter hulp was gesneld? Zooiets kan toch. Waaruit maak je dan op dat dit de gezochte is?

Bastia haalde zijn machtige schouders op en antwoordde:

— Zulke Engelschen bestaan er niet. Hier in Chicago leeft maar een man, die zoo mal zal zijn, om ter wille van een totaal onbekend meisje de kans te loopen, met kidnappers in aanraking te komen. Daar is heel wat moed voor nodig. Misschien zou ik toch nog gearzeld hebben, als we niet hadden gezien op wat voor manier hij Carla behandelde, zoodra hij zag waar de schoen wrong. Wie zou dat ooit zoo gauw ontdekt hebben, als hij het niet was geweest, die geheimszinnige vijand? Het liefste had ik hem dadelijk een kogel door het hoofd gejaagd, maar ik bedacht dat het Bestuur van de Gouden Lama hem misschien een voorstel had te doen, Rony Duxon!

— Dat was niet zoo kwaad bedacht, Bastia, zeide de chef, die met dien naam was aangesproken, traag.

Plotseling barstte een van de begeleiders uit, met een vuurrood gezicht en schitterende oogen:

— Maar voor den duivel, noem hem dan toch bij den naam. Heb je nog niet begrepen, Bastia, ik ben nog maar een leerling onder jullie, maar ik heb het dadelijk ingezien — die man daar, die onverbiddelijke vijand, — die binnen enkele seconden jullie toeleg had doorzien, met al je slimheid — die man is John Raffles!

Niemand anders dan hij zou zooiets durven ondernemen, niemand anders zou binnen zulk een korten tijd de val zien, waarin hij gelokt is! Hier — hij draagt een pruik. Moest ik je dat zeggen?

Met een enkelen, forschen ruk had de man de pruik van Raffles' hoofd getrokken en ofschoon dit een pijnlijke ervaring was, daar de pruiken van Raffles stevig plachten te zijn bevestigd, zoo vertrok hij toch geen spier, toen zijn eigen zwart, glanzend, aan de slapen even grijzend haar te zien kwam, en de bandiet

daar stond met zijn kostbaar werkstuk in de hand, — de met zooveel zorg vervaardigde grijze coiffure.

Het effen, wittegezicht van Rony Duxon, den chef, onderging plotseling een verandering. De oogen werden grooter en er glansde nu een wild, wraakzuchtig licht in. De mondhoeken gingen naar beneden, de dunne lippen werden even opeengeklemd, en toen gingen zij van elkander, en legden de kleine hagelwitte wolven-tanden bloot in een grijns, die weinig goeds voorspelde.

— Dat is zeker maar een grapje van onzen vriend Al Bronx? De waarheid is dat ik hem nooit zoo heel hoog had aangeslagen. Ik kan mij bijna niet voorstellen, dat hij plotseling over zooveel doorzicht zou beschikken. Zeker, wij weten dat Raffles hier in de stad is, wij weten dat hij de edelmoedige uithangt, dat hij er een soort sport van maakt, onschuldige maagden ter hulp te snellen, juist als — juist als — hoe heette die knul toch ook al weer, krantenman?

— Lohengrin! antwoordde de krantenman onverstoorbaar.

— Merci! Om kort te gaan — Je zult dat toch zeker tegenspreken, nietwaar?

— Ik spreek het tegen! zeide Raffles kalm.

— Zie je wel, Al? hernam Duxon. Mijnheer spreekt het tegen. Je hebt er naast gegrepen, vriend. Hij draagt die pruik natuurlijk maar tegen het kouvatten. En wat dat meisje betreft, die hij wilde redden uit de handen der kidnappers, dat is een heel gebruikelijke sport bij de Engelschen.

Er lag iets in den klank van de stem dat een minder moedig man dan Raffles zeker zou hebben verontrust.

Buxon had zijn sigaret tusschen de lippen genomen, leunde achterover in zijn stoel en scheen met aandacht de zoldering te bestudeeren.

Het bleef wel vijf minuten achtereen doodstil in dit eigenaardige, met licht overgoten, kille vertrek, met zijn lichtgrijze muren, zijn lichtgrijze vloer en zijn bijna witte zoldering, vanwaar het licht scheen af te gudsen.

Toen pas wendde Duxon zijn oogen weer naar omlaag, liet ze schijnbaar een oogenblik rusten, nam zijn sigaret uit zijn mond en zei, als tot zichzelf gewend:

— Ja, de wereld is vol raadselen, Apropos, Raffles — of wie je dan anders mag zijn, zou je lust gevoelen om tot onze kleine troep toe te treden. Wel eens van de Gouden Lama gehoord?

— Ja zeker! antwoordde Raffles bedaard. En juist omdat ik er veel van gehoord heb, zal ik er van moeten afzien, mij voor het lidmaatschap op te geven.

— Je werkt liever op eigen initiatief? vroeg Duxon, plotseling, met een schok overeind komend in zijn stoel en zijn ellebogen op de tafel plaatsend, teneinde zijn spitse kin in zijn handen te kunnen doen rusten, en Raffles doorborend aan te zien.

— Misschien! antwoordde Raffles.

— Wil je bekennen dat je de man bent, dien wij zochten?

— Ik weet niet wien jullie zochten.

— Dat is toch nogal doorzichtig. Je hebt de Herald natuurlijk gelezen. Je mag gerust weten dat het afkomstig is van dezen heer aan mijn rechterhand met zijn bol gezicht en zijn varkenshaar, onzen waarden secretaris van den Gouden Lama. Je mag letterlijk alles weten, zie je, want of je wordt een der onzen en dan zijn onze geheimen de uwe — of je weigert, en dan — wel, dan zal deze plek hier onder de aarde ook je laatste verblijfplaats zijn. Druk ik mij duidelijk uit?

— Volmaakt duidelijk, gaf Raffles rustig toe.

— Dan ga ik verder. Dat bericht was dus gefingeerd. Het onschuldige jonge meisje bestaat misschien wel ergens, maar het is heel zeker niet Carla Lupez. Wij zullen hier niet nader op ingaan. Van de afwezigen niets dan goeds. Wij hadden dat bericht opgesteld om een vijand van ons te lokken, van wien wij met zekerheid konden aannemen, dat hij in staat zou zijn, het arme kind met haar bedreigde twintigduizend dollar te hulp te komen. Zelfs in deze millioenenstad zou ik met den besten wil geen twee mannen weten aan te wijzen, die de krankzinnigheid zoo ver zouden drijven, alleen op het lezen van een krantenbericht een onbekende jongedame te hulp te snellen. Maar we wisten dat onze geheimzinnige vijand daartoe in staat was.

Plotseling stond Duxon op, zijn oogen begonnen tijgerachtig te fonkelen, zijn geheele gelaat blaakte als het ware van wilde haat, hij bleek heel lang en heel mager te zijn, nu hij stond, en terwijl hij met een fel gebaar zijn langen arm met uitgestrekte wijsvinger op Raffles richtte, ging hij met een geheel veranderde, hooge en schelle stem voort:

— Gij zijt die vijand! Ik weet het — ik voel het! Eenmaal hebben we je gezicht kunnen zien, deze man hier naast mij, en wij herkennen je. Dat is geweest op het tentoonstellings-

terrein. Je haar was toen rood, en je droeg een knevel — maar je bent het, daarop durf ik zweren.

Het is Raffles! gilde Al er tusschen door. Ik zeg jullie dat het Raffles is!

— Houd je bek, tot men je iets vraagt, viel Duxon den man op denzelfden schellen toon in de rede. Wij zullen wel uitmaken wie hij is.

Met een kort gebaar wenkte hij Bastia bij zich en heel even spraken die twee op zachten toon. Toen kwam Duxon vlak voor Raffles staan en zei weer op zijn ouden, wat lijzigen toon en met een vreemde glimlach om zijn dunne lippen:

— Er wordt me daar gerapporteerd, dat ze je besten, je eenigen vriend in handen hebben gekregen. Als je bent wie ik vermoed, dan zal het volgende middel je wel doen spreken. Luister dus goed. Je bekent ons de waarheid,

de volle waarheid — of wij zullen je vriend martelen, in je bijzijn, dat zelfs de Chineezers er ons om zullen bewonderen, en dat ieder van die glanzende, zwarte haren op je hoofd, van ontzetting te berge zullen rijzen!

Raffles verbleekte, hij wilde iets zeggen, maar op dat oogenblik werd er op dezelfde onregelmatige wijze op de deur geklopt. Op een wenk van Duxon stond een der drie mannen achter de tafel op, opende het luikje, liet een kreet hooren, en rukte de deur open.

Carla Lupez stormde het vertrek binnen met verwarde haren en vlamme oogen! Haar stem was bijna onverstaanbaar van woede en dolle drift, toen zij op de tafel toesnelde, op Raffles wees en Duxon in het gelaat schreeuwde:

— Houd die man daar vast en bewaak hem als je oogappel. Die andere kerel is ontkomen — maar die daar staat is John Raffles.

HOOFDSTUK V.

HENDERSON.

Henderson sliep gewoonlijk vrij vast, en hij had later waarschijnlijk onmogelijk kunnen zeggen, wat juist dien nacht zijn slaap zoo onrustig maakte, maar het staat vast, dat hij zich om en om wentelde op het bed dat hem eigenlijk te klein was, totdat hij plotseling klaar wakker werd, overeind kwam zitten, zijn geweldige knuisten even in zijn oogen wreef, en toen rondkeek in het door een nachtlampje flauw verlichte kleine vertrek.

Bij dien rondgang van zijn blik bleef die voor een oogenblik gehecht op iets wits, dat vlak voor de kamerdeur op den vloer lag. Het moest zijn aandacht wel trekken, want hij wist heel zeker, dat dat witte daar niet geweest was, toen hij zijn geweldig groot lichaam uitstreckte in het krakende ledikant.

Hij knipte de groote lamp in het midden van het plafond aan, liep op de deur toe, en raapte het witte ding op. Het was een briefje, en hij herkende dadelijk het kleine, maar duidelijke handschrift van mijnheer Brand, den vriend en vertrouweling van zijn meester.

En het was even kort en duidelijk gesteld ook :

„Mylord en ik begeven ons aanstonds naar Washington Road 17. Als je morgenochtend ontwaakt en we zijn nog niet terug, waarschuw dan de politie. Ik vermoed een valstrik, maar mylord wil daar niet van hooren. C.B.”

Henderson was plotseling klaarwakker. Hij wierp een blik op het wekkerklokje op het nachttafeltje naast zijn bed. Het was twee uur in den nacht. Henderson verloor geen tijd, zelfs geen seconde, en overwoog ook volstrekt niet dat het eigenlijk nog geen tijd van opstaan was, maar hij begon onmiddellijk te handelen met die zekerheid, die hem tot een tweede natuur was geworden in den dienst van den grooten avonturier. Het was mogelijk dat mijnheer Brand zich vergiste, misschien waren die twee al op den terugweg, maar dat raakte hem

niet. Het briefje dreef hem voort naar die, hem onbekende straat, alsof hij werd voortgegeeseld.

Hij kleepte zich vlug aan, wapende zich met een korte, looden knuppel, een browning en zijn groot knipmes, draaide het licht uit, daalde de trap af, en verliet het huis, waarvan hij de voordeur zorgvuldig sloot.

Toen opende hij met zijn sleutel de deur van de garage en vond die ledig. Dat was een eerste tegenslag, die hij echter had kunnen verwachten.

Hij moest echter een verwensching smoren, en toen begon hij met groote stappen in de richting te loopen van het vertrekpunt van de electrische treinen. Daar wachtte hem een tweede teleurstelling. Er was nog geen trein te zien, en het viel hem in, dat de eerste wagen niet voor half zes in den morgen vertrok.

Hij wachtte een kort oogenblik of er in het geheel geen taxi's zouden passeeren, maar toen hem dit te lang duurde, trad hij een nachtgarage binnen, en beduidde den slaperigen waker, dat hij een auto kwam huren.

Hij koos een snellen wagen uit, de raadgevingen van den man negeerend, betaalde de garantiesom, liet de benzinetank vullen en reed toen zoo vlug hij maar kon en durfde eerst door de donkere voorstad, toen door het wat beter verlichtte Chicago van het Noorden en dwars door de wereldstad heen, waar nu eindelijk alles sliep, waar zelfs de tentoonstelling haar lichten had gedoofd, die mijlen in het rond den nacht in een dag herschiepen.

Hoe hard hij ook had gereden, hij had bijna een uur noodig gehad om van de eene voorstad naar de andere te komen, maar het was nog stikdonker, toen hij eindelijk de Washington Road bereikte, tot alles besloten, indien Brand gelijk mocht hebben, en Lord Edward Lister werkelijk in gevaar mocht verkeerren.

Toen kreeg hij plotseling een soort van

schok, want in een duistere, smalle zijstraat, had hij een lage, gesloten auto zien staan, dien hij onmiddellijk herkende.

Het was de Cadillac, dien zijn meester pas een week te voren voor een schappelijken prijs had gekocht.

Hij remde plotseling, stapte uit, en snelde op den wagen toe. Er zat niemand in. En alles was doodstil rondom. Een oogenblik dacht hij ingespannen na, besluiteloos, wat nu te doen, totdat het tot hem doordrong, dat zijn meester dan ook nog in de buurt moest zijn, daar zijn wagen hier nog was.

Hij ging weer naar de gehuurde auto terug, stapte erin en reed gehoorzaam verder, totdat hij opnieuw stopte schuin tegenover een afzonderlijk gelegen huis, dat het nummer 17 droeg.

Dat moest dus het geheimzinnige huis zijn, zoo overwoog hij, waarvan mijnheer Brand in zijn waarschuwingsbriefje gesproken had.

Hij zag geen spoortje licht, hoe hij ook tuurde.

Een vrij verre lantaren bescheen het huis zwakjes.

Henderson bedacht zich geen oogenblik meer, maar stapte uit den wagen en liep recht op het huis toe, zonder eenige voorzorgen te nemen.

Onze reus beschikte ontegenzeggelijk over een buitengewone kracht, die hem de gelijke maakte en waarschijnlijk zelfs de meerdere van geweldenaars als Carnera, Maciste, en soortgelijken, maar hij liet zich dikwijls meeveren door zijn woede of zijn vrees, die nooit hemzelf, maar altijd anderen betrof, en in enkele gevallen werd hem dit noodlottig.

Het was dan ook meer geluk dan wijsheid, dat binnen niemand iets merkte van de nadering van deze natuurkracht op twee beenen, die met dreunende stappen en bevend van woede en ongerustheid de breede, nieuwe straat overstak.

Een oogenblik stond de reus zelfs op het punt, kalmweg aan te bellen, maar hij bedacht intijds, dat hij op die manier misschien een einde zou kunnen verhaasten, waaraan hij niet zonder schrik kon denken.

Want dat zijn meester en mijnheer Brand in groot gevaar verkeerden, dat stond nu wel vast.

Mylord had zich zeker weer door zijn grootmoedig hart in een valstrik laten lokken door zijn doodsvijanden, de bandieten, de gangsters, kidnappers.

Hij trachtte door het raampje van de deur heen te zien, maar de gang was stikdonker.

Hij draaide voorzichtig aan den koperen deur-

knop, met de wetenschap dat hem dit weinig zou baten.

De deur bleek dan ook stevig gesloten te zijn, en hij zag wel dat zij zoo dik was en sterk dat zelfs zijn geweldige kracht niet toereikend zou zijn om dat soort van vestingdeur met een druk van zijn machtige schouders te vernielen.

Hij besloot dus aanstonds te trachten op een andere wijze binnen te komen, na slechts een kort oogenblikje met zijn gedachten te hebben verwijld bij de wenschelijkheid, de politie te alarmeeren.

Neen, dit zou hij stellig pas in de laatste plaats doen, wetende, welk een hartgrondige afkeer Lord Edward koesterde jegens de handhavers van orde en gezag.

Hij moest het alleen opknappen, er was niets aan te doen. Kon hij niet door deze deur naar binnen, dan moest hij pogen een andere te vinden die minder sterk was, en anders een raam, dat niet te lang tegenstand zou bieden.

Hij verliet de lage stoep weer, dook voor alle zekerheid nu onder de twee vensters rechts van die deur door, opdat men zijn schaduw niet zou kunnen zien voorbijgaan, en bereikte zoo den hoek van het huis.

Hij volgde den zijgevel, vond daar niets, dat hem behulpzaam kon zijn, sloeg nogmaals een hoek om, bereikte de achtergevel, en vond daar tot zijn groote blijdschap een tweede deur, die er heel wat minder solide uitzag dan de eerste, aan de voorzijde, al zou zij menig sterk man ook nog afschrikken.

Alvorens een poging te doen om hier binnen te dringen, nam hij de omgeving eens op.

De plek was zeer verlaten, en het achtererf, als het zoo genoemd kan worden, was door een heg gescheiden van een volmaakt verlaten achterpad, juist breed genoeg om er met een auto te kunnen rijden.

Geen enkele lantaren brandde hier, en het was er nagenoeg volslagen donker. Wat Henderson waarnam, dat moest hij dan ontdekken bij het schrale licht van een maan, die herhaaldelijk door wolken bedekt werd.

Hij drukte zijn oor tegen het paneel van de deur, en poogde te luisteren, maar hij vernam niet het minste gerucht, ook niet toen hij zijn oor tegen de deurpost drukte.

De deur had van buiten een stalen klink, maar het hielp hem niet of hij die omdraaide.

Hij wilde zich ongeduldig reeds verwijderen om naar een raam te zoeken, toen zijn rondwalende blik op den voet van de heg viel, en hij daar iets zag dat hem verwonderd deed mompelen :

— Merkwaardig — daar zie ik al weer iets wits liggen!

Hij liep erop toe, en raapte het witte op, dat vlak naast den smallen doorgang in de lage heg lag.

Hij had moeite een kreet van verbazing en blijdschap te onderdrukken want hij had dat witte onmiddellijk herkend.

Het was een zakdoek, die aan mylord toebehoorde. Hij was erbij geweest toen Brand een nieuwe voorraad van deze onmisbare gebruiksartikelen ging inslaan en hij had nog het fijne linnen bewonderd.

Een vergissing was volkomen onmogelijk. Maar er was iets bizonders met dat sneeuw-witte, vierkante lapje. Het was toegeknoopt om iets hards, en toen Henderson vlug de knoop losmaakte, vond hij tot zijn verbazing binnen in de zakdoek een vrij groote nieuwe sleutel.

Eigenlijk was zijn verbazing niet zoo heel groot, want Henderson had reeds zooveel staaltjes van de bijna ongelooflijke handigheid en vindingrijkheid van zijn meester gezien, dat niets hem meer te onwaarschijnlijk voorkwam.

Snel werkten zijn hersens.

Het was nu wel duidelijk dat mylord niet meer in dat huis was, maar door deze heg was heengegaan, en naar alle waarschijnlijkheid niet goedwillig, maar omdat hij ertoe gedwongen werd, anders zou dit wegwerpen van een sleutel volmaakt onbegrijpelijk en doelloos zijn.

Onze reus was wel niet sterk in het logisch redeneeren, maar dit begreep hij toch drommels goed.

Op welke deur zou die sleutel moeten passen? Heel zeker niet op de deur van het kleine huis dat Raffles zelf bewoonde. Want die kende Henderson alle op een prik.

Toen viel het hem in, dat die sleutel wel eens kon passen op de deur waaraan hij zooveel gemorreld had.

Eerst keek hij nog even over de heg, en hij meende bij het flauwe licht van de maan, in het lichtgrijze, versche grint, de sporen te zien van splinternieuwe autobanden.

Toen liep hij haastig terug naar het huis, stak den sleutel in het slot, al even nieuw als de rest van dat stille, eenzaam liggende, duistere huis.

Hij was er bijna zeker van dat het zou gebeuren, en toch klopte zijn hart van opgewonden blijdschap, toen hij zonder eenige moeite de klink thans kon neerdrukken en de deur

kon openen.

Pijnlijke ervaring had hem geleerd niet blindelings over een onbekende drempel te stappen, ook ditmaal tastte hij eerst voorzichtig met zijn rechterschoen en hij deed er goed aan, want onmiddellijk achter de deur begon een trap, waarvan de treden hard aanvoelden en die naar een volkomen leege, van beton opgetrokken kelder bleek te voeren.

Hier pas maakte Henderson licht met zijn zaklamp en keek rond.

Het licht viel op iets glinsterends boven aan de trap, en Henderson liep dadelijk de trap weer op en schoof de knip voor de deur zoodat men hem tenminste niet van de buitenzijde zou kunnen overvallen.

Op dit punt gerust gesteld ging hij weer naar beneden, en nu zag hij de kerkerachtige deur, met zware, ijzeren bouten beslagen, die recht tegenover de trap zich in den muur bevond.

— Op een wijnkelder lijkt het zeker niet! mompelde de reus grimmig. Laat ons eens zien of die deur te openen is. Maar eerst — wacht eens — — —

Hij had den blik naar de zoldering gewend, en daar zag hij een vrij smal luik, dat hij met een sissenden klank in zijn stem deed opmerken:

— Zoo! zit de zaak zoo in elkaar! Mijnheer Brand had het dus wel heel goed ingezien — de hemel mag weten wat ze voornemens zijn met mylord uit te voeren, de schurken! Maar wat doe ik hier eigenlijk, als ze mylord reeds hebben weggevoerd? Verbeuzel ik hier soms mijn tijd? O, maar dat is te herstellen!

Hij wilde zich haastig weer naar de betonnen trap begeven, toen zijn geoeftend oor ergens in het huis een zwak gerucht meende te hooren.

Het was alsof er voetstappen naderden, in een holle gang, waarvan de muren het geluid van die stappen weerkaatsten.

Een oogenblikje later was het alsof die voetstappen naderbij kwamen. Hij stak zijn hand in den zak, vatte den korten knuppel, ging terzijde van de deur staan, aan de zijde van de scharnieren, en doofde zijn lamp.

Er verliepen een paar seconden, en de reus wachtte in een volstrekte duisternis, vastberaden, zijn geweldige vingers geklemd om den greep van zijn vreeselijk wapen.

De reus had opgemerkt dat de deur naar binnen openging, en dat was althans een klein voordeel, want nu liep hij tenminste niet de kans, dat bij het openen degenen die daar aankwamen, hem onmiddellijk zouden zien, als zij tenminste licht bij zich hadden.

Een tel later had Henderson trouwens niet te klagen over gebrek aan licht, want men scheen daar in de gang een schakelaar te hebben omgedraaid, en een paar krachtige lampen aan de zoldering verspreidden eensklaps een helder, wit licht in den kelder.

Toen spanden zich alle spieren van Henderson, want de deur werd opengedraaid, en het eerste wat hij op dien gedenkwaardigen nacht in dat huis te zien kreeg, waren de donkerbruine schoenen van Brand, diezelfde morgen door zijn eigen handen keurig gepoetst.

Die schoenen bereikten evenwel den vloer niet, maar staken recht overeind met de punten omhoog, waar uit Henderson gevoelig kon afleiden dat de jonge man niet liep, maar gedragen werd.

Op de bruine schoenen volgde de grijsgeruite pantalon met zijn scherpe vouwen, toen zag Henderson een hand, die een been in de knieholte vasthield en ondersteunde en toen hoorde hij een ruwe stem zeggen :

— Hier is hij voorloopig goed opgeborgen, als jullie hem tenminste goed bindt.

En toen was zijn geheele lichaam, iedere spier, iedere zenuw voor actie gereed.

Wat er nu volgde geschiedde in veel korteren tijd, dan er noodig is om het te beschrijven.

Henderson, nog geheel gedekt door de wijdgeopende deur, deed een stap naar voren, vatte de hand, die de knie ondersteunde in de ijzeren greep van zijn linkervuist.

De man aan wien die hand toebehoorde, slaakte een dof gegrom, draaide zich half om, en zeeg een tel later op den grond, door den knuppel van Henderson op het hoofd geraakt.

Twee andere dragers lieten Brand onmiddellijk los, die op den grond viel, en de vierde man, die bijna instinctmatig zijn revolver getrokken had kwam binnen, maar struikelend over het gevallen lichaam, en voor hij zich kon oprichten om te vuren had Henderson hem reeds neergebeukt.

Hij zag vaag een vrouw, die rechts-omkeer wilde maken, en de hand reeds naar den lichtschakelaar uitstreckte, maar hij had haar juist bijtijds beet, trok haar naar binnen, vrij onzacht, zette zijn voet tegen de zware deur die in het slot vloog, en riep met een harden lach :

— Nu kunnen we tenminste niet gestoord worden, Heeren !

De vrouw — men zal begrepen hebben, dat het Carla Lupez was, had met een kreet van dolle woede haar kleine browning ter hand genomen, maar de reus zag het bijtijds, sloeg haar het wapen uit de hand, en riep dreigend :

— Ik waarschuw je, juffertje, laat die grapjes, of ik zou vergeten dat je rokken draagt.

De twee nog valide mannen deden vervolgens het domste wat zij konden doen, want door hun razende woede vervoerd, wierpen zij zich met de bloote vuist op Henderson, inplaats van zich naar de verste kelderhoek terug te trekken en met hun revolvers een „gevecht op afstand” te beginnen.

Zooals het nu was, kwam er aan den strijd binnen weinige seconden een even hardhandig als te verwachten einde.

Henderson lachte nog luider dan zooeven, stak zijn knuppel in zijn zak, gebruikte zijn linker en zijn rechter „directe” en met die twee slagen, de mooiste van zijn repertoire als bokser, vloerde hij de twee kerels zooals een Dempsey of een Tunny het hem niet zouden hebben verbeterd.

Zij vielen als een blok om, zoo knock out geslagen als maar ooit een beroepsbokser werd.

Maar hoe vlug dit alles ook in zijn werk was gegaan, het had toch een korten tijd in beslag genomen, en daarvan had Carla Lupez gebruik gemaakt als een kat de trap op te snellen, de grendel terug te schuiven en door de achterdeur te ontsnappen.

Wel trachtte de reus haar nog bij den enkel te grijpen, maar hij was een onderdeel van een seconde te laat, en ofschoon hij haar nog volgde, de trap op, kon hij haar nergens meer zien en hij gromde voor zich heen :

— Loop dan naar de hel, jij duivelin ! Ik moet mij nu eerst om dien armen mijnheer Brand bekommeren.

Hij daalde de trap weer af, na de deur te hebben gesloten, knielde naast Brand neer, zocht en vond al spoedig de hoofdwonde, die gelukkig niet al te ernstig was, juichte bijna toen Brand juist de oogen opsloeg en even glimlachte en schreeuwde :

— Wat een geluk, dat ik zoo bijtijds ben wakker geworden, mijnheer Brand. Waar is mylord ?

— Ik weet het niet. Henderson, antwoordde Brand met zwakke stem. Ik zag hem ineens door een luik voor mijn oogen verdwijnen — en toen sloegen die schelmen mij krachtig op het hoofd. Misschien is hij hier nog in huis, maar ik betwijfel het !

— Neen, dat is hij dan zeker niet meer, mijnheer Brand ! riep Henderson opgewonden. Zou U zich in staat voelen om te loopen ?

— Als het moet — dan zeker, maar heb je geen auto ?

— Ik heb er een gehuurd ! Vooruit dan maar !

De reus nam Brand als een kind in zijn armen, besteeg de trap, verliet het huis, draaide den sleutel in het slot van de deur om, zonder zich te bekommeren om de vier bewustelooze bandieten, en droeg Brand, alsof hij niet meer woog dan een veertje, naar de voorzijde van het huis en zoo de straat af, tot aan de plek waar de gehuurde wagen was blijven staan.

De auto bleek echter verdwenen te zijn.

Wel hoorden de twee mannen in de verte

het gerucht van een razend snel wegdraaiende motor, en de reus, zijn tanden knarsend, zeide :

— Mijn gehuurde wagen is zeker gestolen door die mooie duivelin, maar gelukkig — onze eigen wagen staat daarginds nog.

— Dan vlug er naar toe, en als het kan haar nagegaan, James, zeide Brand vastberaden. Wij moeten tot iederen prijs Mylord terugvinden !

HOOFDSTUK VI.

IN HET GEZICHT VAN DEN DOOD.

Het was even stil gebleven na den uitroep van Carla Lupez, die zoo onverwacht het keldervertrek was binnengedrongen. Toen zeide Rony Duxon afgemeten, zonder dat er iets in zijn gelaat bewoog:

— Ik heb die verklaring nog eens gehoord in dit zelfde vertrek. Hoe kun je bewijzen, wat je daar verklaart, Carla?

— Ik kan het niet bewijzen, en toch weet ik het zeker, want ik heb zijn vrienden gezien, en wij weten nu toch wel, dat die satan zich laat bijstaan door een kerel die zoo sterk is als een stier en een klein sierlijk gebouwd joeh met een meisjesgezicht en blond haar. Nu, die zijn daarginds gekomen, en je zult de eerste maand vier van je beste mannen moeten missen, Duxon, want die zullen niet heel veel waard zijn, vrees, ik nadat die holbewoner met ze had afgerekend.

Er was een glimlach over het gelaat van Raffles getrokken en voor Duxon was die glimlach niet onopgemerkt gebleven. Die man scheen letterlijk alles te zien, ook al keek hij niet rechtstreeks naar iemand.

Hij deed een lange haal aan zijn sigaret, en zeide sarcastisch:

— Het verhaal schijnt je genoeg te doen vreemdeling. Wat heb je erop te zeggen?

— Niets, antwoordde Raffles laconiek.

— Dat is wel wat heel weinig, hernam Duxon de wenkbrauwen fronsend. Zou je niet liever bekennen dat die twee mannen inderdaad je vrienden zijn, en ook de rest?

— Er valt niets te bekennen, zeide Raffles eenvoudig.

Weer bleef het een tijdje stil.

En al dien tijd bleef Duxon Raffles doorborend aanzien.

Eindelijk begon hij weer langzaam te spreken, met zijn wat eentonige, en toch zoo harde, onaangename stem:

— Luister eens, Raffles, zooals we je voorloopig maar zullen noemen. Ik heb nooit veel woorden verspild, en ik denk het ook nu niet te doen. Wij hebben je te pakken, en al kan ik nu ook mijn oorspronkelijk plannetje niet meer uitvoeren, nu je vriend blijkbaar ontsnapt is — ik kan het nu op je zelf toepassen,

Wie je dan ook bent, jij hebt bewijzen afgelegd van een zoo groote schranderheid, zoo veel stoutmoedigheid en zooveel list, dat je voor een genootschap als het onze goud waard bent. Ik wil je vooruit wel zeggen dat ik de baas denk te blijven, maar je zou bij ons een schitterende positie bekleeden, onmiddellijk onder mij staande!

— Ik weiger! zeide Raffles kortaf.

— Zeg dat niet al te spoedig! Bedenk wat er verbonden is aan zulk een weigering. Ik zal je een vol etmaal geven, laat ons zeggen — tot middernacht van den dag die zooveel is begonnen. Me dunkt dat ik billijk ben. Maar blijf je dan nog weigerachtig —

— Schiet hem toch dadelijk een kogel door zijn hersens! brulde Al Bronx, vuurrood van woede.

— Al heeft gelijk, gilte Carla Lupez hysterisch. Maak hem af! Je weet niet wat je doet, Rony, je kent hem nog niet!

Duxon kwam weer overeind in zijn stoel en zei op ijskouden toon:

— Ik geloof dat iemand hier een opmerking durft maken, zonder dat ik hem hiertoe verlof heb gegeven. Ik zou je raden, Al, het niet tot een herhaling te laten komen. Wat jou betreft, Carla Lupez, ik moet constateeren dat je niet geslaagd bent in je poging, om dien man in onze handen te spelen. Dat hebben wij alleen aan het toeval te danken. Je hebt je als een beginnelinge laten overrompelen. Het zal door het Bestuur onthouden worden.

De vrouw werd doodsbлек, want zij begreep maar al te goed de dreigende beteekenis van deze op kouden, rustigen toon uitgesproken woorden. Nog een of twee van die mislukkingen en zij zou ter zijde worden geschoven — en iedereen wist wat dat beteekende, bij de bende van de Gouden Lama.

Zij klemde de lippen opeen, zweeg en trad achteruit. Al Bronx echter scheen de grootste moeite te hebben zijn kalmte te bewaren en keek met oogen vol gloeiende haat naar Raffles, die volmaakt bedaard was gebleven, en daar voor zijn doodsvijanden stond met een glimlach om de lippen.

En als iemand goed had toegeluisterd, dan

had hij de man kunnen hooren mompelen tuschen zijn opeengekleemde tanden :

— Die onvoorzichtigheid zou jullie duur te staan komen ! Maar ik ben er ook nog en ik zal weten te handelen.

Toen het weer stil was hernam Duxon, de asch van zijn sigaret tippend :

— Het blijft dus bij wat ik gezegd heb. Wij zullen dien man daar, hoe dan ook zijn naam mag zijn, 'n bedenktijd geven van vierentwintig uur — dat acht ik bizonder ruim toegemeten. Wil hij dan nog niet zeggen, wie hij is, blijft hij weigerachtig om zich bij ons aan te sluiten — dan heeft hij vijf minuten na middernacht opgehouden te leven. Je bent de Roode Deur doorgegaan, vreemdeling, en dat beteekende tot dusverre onvermijdelijk den dood — dit uitstel is een groote uitzondering, die wel niet herhaald zal worden !

— En waarvan je spijt zult hebben, vervloekte domkop ! bromde Al Bronx voor zich heen.

— Breng hem dus naar Cel 3, en sluit hem daar op.

— Geheel alleen ? vroeg Al Bronx grimmig. Dan is hij als hij is voor wien wij hem aanzien, binnen een uur ontsnapt.

— Hebben jullie hem dan niet gefouilleerd ? vroeg Duxon dreigend, terwijl zijn oogen bliksems schoten.

— Al zijn zakken zijn omgekeerd ! Er zit zelfs geen stofje meer in, haastte Bastia zich te antwoorden. Ik heb wel eens hooren vertellen dat hij instrumentjes in zijn haar verborg, maar nu we hem zijn pruik hebben ontnomen is dat ook onmogelijk.

Hij was op Raffles toegetreden, liet zijn vingers door het glanzende haar woelen, en hernam schouderophalend :

— Er zit zelfs geen veiligheidsspel in !

— En zijn kleeren ! riep Bronx woedend. Is de voering van zijn vest doorzocht ? Heeft hij niets in de hakken van zijn schoenen ? Trek hem die tenminste uit, doorzoek hem tot op de huid. Hier — zijn hoed bijvoorbeeld !

Met een vlugge beweging griste Bronx het hoofddekseel, een elegante vilthoed uit de hand van Raffles, keerde hem om, sloeg den lederen rand terug aan de binnenzijde.

— Wat dacht je daar nu eigenlijk te vinden — een mitrailleur ? vroeg Bastia spottend. Als jullie dan zoo bang bent voor een ontvluchting, laat hem dan bewaken door drie jongens met revolvers.

Plotseling zweeg iedereen. Een harde klop had op de tafel weerklonken. Duxon was

overeind gekomen uit zijn stoel, en stond daar nu kaarsrecht en hoog opgericht.

Zelfs de moedigsten weken onwillekeurig achteruit, want hij was vreeselijk om aan te zien, toen hij met snerpende, bijna gillende stem riep :

— Wie nog iets durft zeggen, en hier in mijn tegenwoordigheid durft beraadslagen, zonder dat ik er toestemming toe geef, die zal ik de huid in dunne riemen van het lichaam laten snijden.

Een stilte als het graf hing voor een wijle in het ruime keldervertrek. Maar pas na een poos hernam de chef met zijn gewone stem :

— Ik beveel 't volgende. Zijn kleederen moeten met de grootste zorg doorzocht worden. Drie mannen zullen in de cel bij hem blijven, gewapend, en die in opdracht hebben, hem onmiddellijk neer te schieten, bij het eerste verdachte gebaar. Bovendien zal nog een man voor de deur post vatten, in de gang. En als hij dan toch nog zou kunnen ontsnappen — dan zou zelfs ik vrees voor hem gaan koesteren, en jullie weten dat ik voor dood noch duivel bang ben. Zoodra hij den wensch te kennen geeft mij te spreken, brengen jullie hem onder goede geleide naar mijn huis — het huis in de Michiganstraat. Hij moet geregeld te eten en te drinken hebben.

— Laat mij een van de bewakers zijn ! riep Al Bronx uit.

De schijnbaar levenlooze oogen van den chef bleven voor een oogenblik op het gelaat van den bandiet rusten en toen zeide hij met een somberen glimlach om zijn dunne lippen :

— Ik doorzie je wel, Al Bronx. Welnu, je zult een van de bewakers zijn, omdat ik weet dat je scherp zult toezien. Maar dat zeg ik je, als er door jouw toedoen een haar op het hoofd van dien man daar gekrenkt wordt, zonder volstreckte noodzaak, sus zonder dat hij poogde te ontsnappen — dan zul je een dood sterven gruwelijker dan je in je koortsachtigste fantasieën kunt voorstellen. Ik laat niet met mij spotten, denk erom ! En nu weg met hem. Ik wijs Al Bronx, Arno Podesta en Shakey Tom aan voor de bewaking.

Hij was al sprekende vlak voor Raffles komen staan, keek hem strak aan, en zei :

— Je weet het dus, je hebt je leven in je eigen hand. Ik hoop dat je me geen vierentwintig uur zult laten wachten.

Raffles gaf geen antwoord, maar zeide op beminnelijken toon tot Bronx, die nog altijd met den hoed in de hand stond :

— Ik zou althans gaarne mijn hoofddekseel

terug hebben, jonge man. Het is hier koud, en ik zou niet gaarne met een griep onder de leden de dood ingaan! Dank U.

Hij plaatste de grijze vilthoed met zwier weer op zijn hoofd, boog voor het gezelschap en zei rustig:

— Ik ben tot Uw dienst, mijne heeren!

Bronx, Podesta en Shakey Tom hadden hunne groote revolvers al ter hand genomen, omringden hem, en brachten hem den kelder weer uit door de Roode Deur, een twintigtal meters verder dezelfde gang in, sloegen den hoek van een dwarsgang in, maar niet na eerst licht in die gang te hebben gemaakt, zoo dat zij hun gevangene nauwkeurig in het oog konden blijven houden, terwijl een vierde man op eenige afstand volgde, een zwaar gebouwd heerschap met de tronie van een voormalig prijsbokser en die was aangewezen om de deur te bewaken, welke Podesta nu opende, door twee duimdikke, stalen grendels terug te schuiven.

Raffles keek snel en schijnbaar onverschillig naar het slot, en hij glimlachte.

Hij had opgemerkt dat de deur geen slot had, geheel massief was en nauwkeurig in de sponningen sloot — — —

Men duwde hem in een kleine cel, met een houten brits in een der hoeken, een kleine, houten tafel en een stoel, en, hoog aan de zoldering een krachtige elektrische lamp. Dat was alles wat er te zien was. Zoo als Raffles wel verwachtte had de cel geen venster, maar wel, hoog in een der hoeken een soort van klein lichtrooster.

— Moet die man eten? vroeg de bewaker, alvorens de deur te sluiten.

— Hij kan nog wel wat wachten, gromde Al. Laat over een paar uren brood en water brengen — dat is voldoende. Als ik hier wat te zeggen had — — —

Hij voltooide den zin niet, maar speelde wat met zijn revolver, en keek met een duister blik naar Raffles, die kalm op den stoel had plaatsgenomen.

— Moet ik de grendels voorschuiven? vroeg de deurwachter weer.

Raffles wendde haastig het gelaat af. Niemand behoefde daarop de groote spanning te lezen, waarmede hij het antwoord scheen af te wachten.

Even aarzelde Bronx en toen zeide hij:

— Dat is volmaakt overbodig. Als die man het werkelijk tegen ons drieën zou durven opnemen — dan zou hij krankzinnig moeten zijn. Intusschen — daar is gezegd dat zijn

kleeren doorzocht moesten worden en wij zullen ze doorzoeken.

En terwijl de twee anderen Raffles met hun wapens in bedwang hielden, begon Bronx met groote zorgvuldigheid de kleederen van Raffles te doorzoeken; eerst het keurig gesneden jaquet, hierin vond hij niets — maar in het vest voelde hij iets dat weerstand bood aan zijn tastende vingers, en toen hij de voering ruw openscheurde, vond hij in een verborgen zakje, een paar uiterst kleine, maar voortreffelijke vijltjes, een drillboortje en een metaalzaagje, alles zorgvuldig in dun leder gewikkeld.

Hij grijnslachte, en zeide vol haat:

— Als we nog een oogenblik hadden kunnen twijfelen, dan zou dit hem toch zeker moeten beschuldigen. Ik ken mijn vak door en door, en ik weet, dat er op de heele wereld geen man bestaat, die zulke instrumenten bezit, op Raffles na. Bewaar jij ze, Podesta we zullen ze den chef laten zien.

De kellner uit den tingeltangel stak de fijne instrumentjes in zijn zijzak van zijn jas, toen hij plotseling een kreet slaakte en begon te beven.

— Wat is er? vroeg Bronx, instinctief zijn revolver opheffend naar Raffles, en reeds klaar om te schieten, alleen maar als gevolg van die kreet.

— Er is — ik ben den sleutel kwijt — den sleutel van de deur van het huis — je weet wel...

— Het huis in de Washingtonstreet, voltooide Raffles glimlachend. Laat U dat niet verontrusten — gij hebt hem niet verloren, maar ik heb hem uit Uw zak genomen, en voor mijn vrienden achtergelaten, ingeval die mijn verdwijning mochten opmerken.

Al het bloed week weg uit het gelaat van Bronx, en hij moest zich omwenden, want alles dreef hem, den chef te tarten, en alles op het spel te zetten, ook zijn leven, om dien onbeschaamd, niets vreezenden vijand overhoop te schieten.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheerschen en zei, zich weer omkeerend:

— We zullen wel zorgen dat je vrienden je niet vinden. Trek die jas maar weer aan en ga zitten. En verroer je niet zonder mijn bevel.

En daar waren nu die vier mannen bijeen, nadat de zware deur dicht was gegaan, in een bijna hoorbare stilte, met spanning geladen, en drie hunner hielden onafgebroken hun wapens op Raffles gevestigd, die in diepe gedachten verzonken scheen te zijn.

Zoo verliepen twee uur.

Het moest ongeveer zes uur in den ochtend

zijn, toen er op de ijzeren deur werd geklopt, waarna een klein luikje in die deur werd geopend en de stem van den bewaker zei:

— Hier is zijn voedsel.

— Ga het aannemen, Podesta! beval Bronx, die geen oog van den gevangene had afgewend. De kellner nam een volle kruik water, een tinnen beker, en een half brood uit de handen van de bewaker aan, het luikje ging weer dicht, en het schamele voedsel werd voor Raffles op het houten tafeltje geplaatst.

En Raffles legde zijn hoed, daar er geen plaats meer op het kleine tafeltje was, op den betonnen vloer neer, en begon met blijkbaare smaak te eten van het droge brood. Daar hij half van zijn bewakers zat afgewend, bemerkte geen hunner, dat hij van dat brood snel een paar balletjes draaide, die in beide neusgaten stak, en toen zijn mond stijf dichtkneep.

Op hetzelfde oogenblik wierp hij schijnbaar bij ongeluk de waterkruik om en met een straal gutste de inhoud over de fraaie, grijze hoed. Woedend kwamen een paar van de mannen toelopen, opgeschrikt door het geraas, en zij bukten zich — en zij zouden zich niet meer oprichten. Als door den bliksem getroffen,

alsof een reus hen had neergeveld met een knots, zoo gleden zij neer op den vloer.

De derde man — het was Shakey Tom — deed zijn bijnaam eer aan, en begon over zijn geheele lichaam te bibberen, niets begrijpend van dat plotselinge voorval, toen deed hij een poging om zijn revolver op te heffen, maar zijn oogen draaiden op een vreemde wijze, zoodat alleen het wit te zien kwam, hij kreunde zachtjes, en toen moest Raffles haastig toespringen om te beletten dat hij in zijn volle lengte tegen den vloer zou slaan.

Dat alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat Raffles niet eens had behoeven adem te halen, toen hij reeds de deur opende, met een van de veroverde revolvers in zijn vuist, den bewaker naar binnen trok, die volstrekt niets vermoedde, naar buiten wipte, de deur in het slot trok, en er de grendels voorschooft. Toen pas opende hij den mond om adem te halen, verwijderde de broodproppen uit zijn neusgaten, lachte zachtjes voor zich heen en begon op zijn teenen, sluipend de dwarsgang ten einde te loopen, totdat hij de hoofdgang bereikt had, waar het doodstil was.

HOOFDSTUK VII.

DE GOUDEN LAMA LAAT EEN VEER.

Den volgenden avond om een uur of zeven scheen er nog altijd niet de ware stemming te heerschen, die noodig is voor het slagen van een voorstelling, achter de schermen van de vermaaksinrichting van den heer Bastia.

Het personeel liep met lange gezichten rond, en dat was geen wonder, want de directeur, die toch al niet tot de zachtzinnigste behoorde, had reeds tijdens de repetitie van die middag zijn ziel en zaligheid op het spel gezet door een onophoudelijke reeks lasterlijke vloeken, en niemand had weten te ontkomen aan een bedreiging met onmiddellijk ontslag.

De eerste komiek had een opstopper gekregen, die voor een week lang allen humor uit hem wegperste, en hem nauwelijks in staat liet, zijn plicht te doen, de tenor had zich hooren zeggen, dat hij liever bananen moest gaan verkoopen, en wat er in de kleedkamer van Carla Lupez voorviel dien avond, dat is nooit in bijzonderheden bekend geworden, maar de beklagenswaardige diva moest een kwartier extra gebruiken om het blauwe oog weg te schminken, dat zij in den loop van de discussies had opgelopen.

De kellner Podesta liep rond met een gezicht, dat bijna even wit was als het jasje dat hij droeg, vergiste zich bij de bestellingen en de afrekeningen, en werd onthaald op een schop tegen een zeker lichaamsdeel, die hem zelf en voor een waarde van drie dollar aan whiskey in een hoek van de schouwburgzaal deed te land komen.

Het was alsof er een onweer, een soort van natuurramp was losgebarsten over de beklagenswaardige onderdanen van Carlos Bastia, en de peenharige juffrouw in het buffet had zich zoo klein mogelijk gemaakt, in de hoop, dat zij door den geweldenaar niet zou worden opgemerkt.

De koor- en de dansmeisjes waren muistil, en zelfs het afzonderlijk geëngageerde „beroemde Russische danspaar” afkomstig uit Boston,

schminkte en kleepte zich zwijgend, bevreesd voor dien grooten kerel met zijn duister gelaat van pessimistisch varken.

Het publiek echter wist natuurlijk niets van wat er was voorgevallen dien nacht, en vulde zooals gewoonlijk tamelijk luidruchtig de kleine zaal, en in normale omstandigheden zou Bastia zeker ook genoten hebben van dat schouwspel.

Maar nu, even voor het doek zou opgaan, zat hij met een grimmig gezicht als een kwade baviaan in zijn kooi, zoekend naar een voorwendsel om opnieuw te kunnen uitbarsten.

Zulk een affront van zijn dierbare Gouden Lama had hij nog nooit beleefd. Het was bijna ondenkbaar. Een enkel man, een sterfelijk wezen toch ook, geen wonderdoener dus, evenmin een halfgod, die op zulk een sluwe, onbegrijpelijk schrandere wijze aan vier gewapende mannen had weten te ontkomen, aan een vierentwintigvoudigen dood, als men rekende dat in ieder magazijn zes patronen hadden gezeten.

En met dien hoed, met een simpelen hoed, al was het dan ook een Stetson geweest.

Een hoed op duivelsch slimme wijze gedrenkt in een of andere stof, giftig als de hel, die geen schade deed zoolang zij droog was, maar die met bliksemsnelheid werkte, zoodra zij in aanraking kwam met een of andere vloeistof. Hoe bedacht men zooiets! Hoe konden menschelijke hersens het verzinnen, en hoe kon een mensch het ten uitvoer brengen!

— Kijk me daar die Podesta nu nog altijd, zestien uren later, rondloopen alsof hij beschonken was, met een gezicht als iemand die een week in het water heeft gelegen, met een barstenden hoofdpijn, zoo slap als een vaatdoek en met de hersens van een garnaal, die bier bracht als je koffie bestelde en limonade als je om Whiskey vroeg. Limonade — in de zaak van Carlos Bastia! Het was om er dol van te worden, het was om alles kort en klein

te slaan! Niemand had zich nog aan den leider durven vertoonen, aan den vreeselijken man, met zijn priemende, diamantharde, grijze oogen. Daar zou me iets zwaaien!

Toen ging het scherm op, en de gedachten van den rampzaligen directeur werden voor een oogenblik afgeleid. Hij vloekte hartig in zich zelf omdat Carla Lupez danste en zong alsof ze voor het eerst optrad, hij vloekte omdat de komiek nauwelijks op zijn beenen kon staan, hij vloekte omdat het koor van schrik valsch zong — hij vloekte om alles.

En toen hij zoo een half uur gevloekt had, gebeurde er iets merkwaardigs met hem, dat zijn gedachten opnieuw in een andere richting voerden — op een zeer onaangename wijze.

Achter zijn rug, zonder dat hij iets bemerkte in zijn zonderlinge kooi, ging de verbindingsdeur met zijn huiskamer open, een lange arm kwam te voorschijn, een buitensporig groote hand greep Bastia met kracht in den nek, en toen werd hij achterover van zijn stoel gesleurd, met een verwonderlijke snelheid, die hem niet eens tijd tot schreeuwen liet.

Zijn stoel viel om, en dat werd ook wel gehoord, maar de arme komiek was juist op dat oogenblik zoo uitbundig grappig, dat niemand er in de donkere zaal acht sloeg op dat geluid van een vallenden stoel.

Onmiddellijk ging de deur weer dicht, en Bastia bemerkte nu dat hij in den greep was van een man, nog groter, nog breder, nog heel wat sterker dan hijzelf.

Hij grabbelde nog naar zijn revolverzak, maar hij bemerkte dat zijn wapen hem reeds was ontnomen en toen gaf hij den strijd op, half stikkend in den ijzeren greep van die groote, zijn hals omklemmende vingers, totdat hij een hem maar al te bekende stem hoorde, die rustig sprak, een weinig slepend, maar zeer nadrukkelijk:

— Verroer je niet, Bastia. Ik heb je door een van mijn nieuwe luitenants op deze weinig zachtzinnige manier laten halen, opdat ik kort en ernstig met je spreken kan. Ik ben zeer, zeer ontevreden over je Bastia.

Bastia begon over hals en leden te sidderen zoo groot en zwaar als hij was. Het was de stem van den chef, van Rony Duxon.

De zware kerel achter hem had hem losgelaten, en hij wendde vol schrik eerst het ge-
laat naar een zeer grooten, Herculisch gebouwen neger, toen naar den man in smoking, die daar, half in de schaduw van de groote lampekap onbewegelijk naar hem stond te kijken, de sigaret tusschen de lippen.

— Ik kon — het was niet heelemaal mijn schuld chef! begon hij zich hikkend te verdedigen.

— Het was ook niet heelemaal de jouwe, Bastia, maar je bekleedt nu eenmaal een hoogen rang bij ons, je bent kapitein, je bent bovendien penningmeester. Ik ben hier gekomen om je ernstig te bestraffen, Bastia.

— Om al wat u wil, dood me niet!

— Ik weet dat je niet in de cel met hem was, ik weet ook, dat je zijn duivelsch voornemen niet kon voorzien — maar toen hij zich eenmaal had weten te bevrijden, toen had je hem nooit mogen laten heengaan, uit een huis, dat je zoo goed kent! Op jouw rust de verantwoordelijkheid daarvoor.

— Dood me niet, chef! riep Bastia heesch, bleeker dan een lijk.

— Ik zal je niet dooden, hernam Duxon ijskoud, omdat niet jij alleen schuldig bent, maar wat de anderen betreft — die zijn teveel! Zulke mannen kan ik niet in mijn dienst gebruiken. En jou zal ik straffen door je te vernederen. Ik stel je terug tot den rang van vaandrig, ik onthef je van je penningmeesterschap. Open je brandkast, en geef mij de geheele kas van de wijk. Hoeveel is er in?

— Zestig duizend dollar, chef, antwoordde Bastia met gebogen hoofd, misschien wel om zijn blijdschap te verbergen, dat hij er zoo goed afkwam.

— Het is goed. De kas en je boeken. Ik zal zelf in den eersten tijd het beheer voeren.

Met gebogen rug sloop Bastia naar een hoek van de kamer, scheen daar ergens een geheim vakje in den muur te openen, nam er een bos sleutels uit, en opende zijn safe, een zwaar, zeer modern meubel.

Hij nam er een klein ijzeren kistje uit, opende dit, toonde den inhoud, voegde er een paar kleine kantoorboeken bij en zei nederig:

— Ik hoop dat ik later weer in staat word gesteld — te bewijzen dat mijn ijver en toewijding.....

— Zwijg maar. Wij zullen zien. Er zal heel wat noodig zijn om deze ezelachtigheid uit te wisschen.

De chef klapte het kistje dicht, gaf den neger een wenk, die het onder zijn ruime jas verborg, wendde zich naar de deur en zeide op den drempel:

— Hierbij zal ik het laten, voorloopig, Bastia. En ik hoop dat je je deze straf zult herinneren.

Een korte hoofdknik en de chef verdween, met den neger op zijn hielen.

En Bastia kreeg alle gelegenheid, reeds tien minuten later, om zich inderdaad zijn straf te herinneren.

Want juist toen hij, vloekend en grommend, zijn hals wrijvend de deur naar zijn kooi weer wilde openen, rinkelde de telefoon, die op zijn schrijftafel stond.

Hij ging er heen en nam de hoorn van de haak, nu weer vloekend omdat het luide gelach in de zaal en het krijschend gezang van de meisjes op het tooneel het hem moeilijk maakte, goed te verstaan.

Hij luisterde met groote inspanning, en toen kreeg zijn gelaat plotseling een uitdrukking van bijna waanzinnigen schrik.

Hij stotterde in het toestel:

— Ik versta toch goed — met den chef — met Rony Duxon zelf? Maar — U was nog geen tien minuten geleden bij mij — niet bij

mij geweest? Maar het geld — U vroeg mij de kas — U degradeerde mij — — Neen, bij den duivel, ik ben niet gek — — ik kan U niet verstaan — — dan moet het die satan weer geweest zijn, die Uw uiterlijk heeft nagebootst op een wijze — het is goed — — ik zal aanstonds bij U komen — — — het huis in de Michigan-street — — —

Bastia legde de hoorn op den haak — of liever het gleed hem uit de krachtelooze hand. Hij was een groot en sterk man, wij hebben het gezegd, maar deze nieuwe slag was voor hem teveel.

Hij begon te wankelen, als een eik in den storm, toen bracht hij de hand naar de keel, liet een soort gebrul hooren, en viel met een dreunenden slag in zijn volle lengte op den vloer, en bleef roerloos liggen, het gelaat op het tapijt neergedrukt. —

De volgende aflevering bevat:

De dochter van mijnheer Arnold Maine.

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk

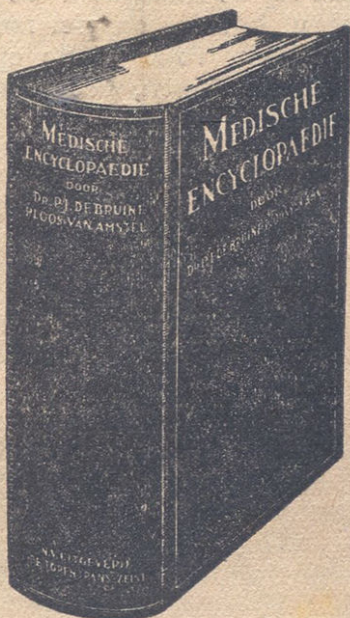
Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

met medewerking van Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 26 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.

Ex. Medische Encyclopaedie

in linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

Naam:

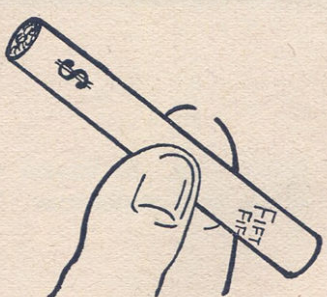
Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollar-teeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende ½ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOETTE EEN

RUIME BELOONING